

---

Yogavasishtha

योगवासिष्ठः

Document Information

---

Text title : yogavAsiShTha

File name : yogavAsiShTha18.itx

Category : yoga

Location : doc\_yoga

Latest update : May 25, 2017

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

---

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

**Please help to maintain respect for volunteer spirit.**

---

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

---

September 17, 2023

*sanskritdocuments.org*

---

---

## Yogavasishtha

---

### योगवासिष्ठः

---



वैराग्यप्रकरणं प्रथमम् ।

प्रथमः सर्गः

। श्रीमहागाणपतिथरणारविन्दार्यां नमः ।

॥ श्रीः ॥

यतः सर्वाणि भूतानि प्रतिमान्ति स्थितानि य ।

यत्रैवोपशमं यान्ति तस्मै सत्यात्मने नमः ॥ १ ॥

ज्ञाता ज्ञानं तथा ज्ञेयं द्रष्टा दर्शनदृश्यभूः ।

कर्ता उेतुः क्रिया यस्मात्तस्मै ज्ञास्यात्मने नमः ॥ २ ॥

स्फुरन्ति सीकरा यस्मादानन्दस्याम्भरेऽवनौ ।

सर्वेषां ज्ञानं तस्मै ब्रह्मानन्द्यात्मने नमः ॥ ३ ॥

सुतीक्ष्णो ब्राह्मणः कश्चित्संशयाकृष्टमानसः ।

अगस्तोराश्रमं गत्वा मुनिं पप्रच्छ सादरम् ॥ ४ ॥

सुतीक्ष्ण उवाच ।

भगवन्धर्मतत्त्वज्ञा सर्वशास्त्रविनिश्चित ।

संशयोऽस्ति महानेकस्त्वमेतं कृपया वद ॥ ५ ॥

मोक्षस्य कारणं कर्म ज्ञानं वा मोक्षसाधनम् ।

उभयं वा विनिश्चित्य ऐकं कथय कारणम् ॥ ६ ॥

अगस्ति उवाच ।

उभाभ्यामेव पक्षाभ्यां यथा ज्ञे पक्षिणां गतिः ।

तथैव ज्ञानकर्मभ्यां जायते परमं पदम् ॥ ७ ॥

उपलब्धार्थो ज्ञानात्र छि मोक्षोऽभिजायते ।

किन्तूभाभ्यां भवेन्मोक्षः साधनं तूभयं विदुः ॥ ८ ॥

अस्मिन्नर्थे पुरावृत्तमितिडासं वदामि ते ।  
 कारुण्यप्यः पुरा कश्चिद्ब्राह्मणोऽधीतवेदकः ॥ ८ ॥  
 अग्निवेश्यस्य पुत्रोऽभूद्देवदाङ्गपारगः ।  
 गुरोरधीतविद्यः सन्नाजगाम गृहं प्रति ॥ १० ॥  
 तस्यावकर्मकृतृषणीं संशयान्नो गृहे तदा ।  
 अग्निवेश्यो विलोक्याथ पुत्रं कर्मविवर्जितम् ॥ ११ ॥  
 प्राड्येतद्गुरो निन्धं गुरुः पुत्रं छिताय य ।  
 अग्निवेश्य उवाच ।  
 किमेतत्पुत्र कुरुषे पालनं न स्वकर्मणः ॥ १२ ॥  
 अकर्मनिरतः सिद्धिं कथं प्राप्स्यसि तद्गद ।  
 कर्मणोऽस्मान्निवृत्तेः किं कारणं तन्निवेद्यताम् ॥ १३ ॥  
 कारुण्य उवाच ।  
 यावज्जिवमग्निहोत्रं नित्यं सन्ध्यामुपासयेत् ।  
 प्रवृत्तिरूपो धर्मोऽयं श्रुत्या स्मृत्या य योदितः ॥ १४ ॥  
 न धनेन भवेन्मोक्षः कर्मणा प्रजया न वा ।  
 त्यागमात्रेण किन्त्वेते यतयोऽश्नन्ति यामृतम् ॥ १५ ॥  
 एति श्रुत्यार्द्रयोर्मध्ये किं कर्तव्यं मया गुरो ।  
 एति सन्धिगधतां गत्वा तूष्णीं भूतोऽस्मि कर्मणि ॥ १६ ॥  
 अगस्ति उवाच ।  
 एत्युक्त्वा तात विप्रोऽसौ कारुण्यो मौनमागतः ।  
 तथाविधं सुतं दृष्ट्वा पुनः प्राड्य गुरुः सुतम् ॥ १७ ॥  
 अग्निवेश्य उवाच ।  
 शृणु पुत्र कथामेकां तदर्थं लुट्येऽपिलम् ।  
 मत्तोऽवधार्य पुत्र त्वं यथेच्छसि तथा कुरु ॥ १८ ॥  
 सुरुचिर्नाम काचित्स्त्री अप्सरोगाणोत्तमा ।  
 उपविष्टा डिमवतः शिष्ये शिषिसंवृते ॥ १९ ॥  
 रमन्ते कामसन्तप्ताः किन्नर्यो यत्र किन्नरैः ।  
 स्वर्धुन्योघेन संसृष्टे मडाघौघविनाशिना ॥ २० ॥

दूतमिन्द्रस्य गच्छन्तमन्तरिक्षे ददर्श सा ।  
तमुवाय मडाभागा सुरुयिश्चाप्सरोवरा ॥ २१ ॥

सुरुयिरुवाय ।  
देवदूत मडाभाग कुत आगम्यते त्वया ।  
अधुना कुत्र गन्तासि तत्सर्वं कृपया वद ॥ २२ ॥

देवदूत उवाच ।  
साधु पृष्टं त्वया सुभ्रु यथावत्कथयामि ते ।  
अरिष्टनेमी राजर्षिर्दत्त्वा राज्यं सुताय वै ॥ २३ ॥

वीतरागः स धर्मात्मा निर्यथौ तपसे वनम् ।  
तपश्चरत्यसौ राजा पर्वते गन्धमादने ॥ २४ ॥

कार्यं कृत्वा मया तत्र तत आगम्यतेऽधुना ।  
गन्तास्मि पार्श्वे शङ्कस्य तं वृत्तान्तं निवेदितुम् ॥ २५ ॥

अप्सरा उवाच ।  
वृत्तान्तः कोऽभवत्तत्र कथयस्व मम प्रभो ।  
प्रष्टुकामा विनीतास्मि नोद्रेगं कर्तुमर्हसि ॥ २६ ॥

देवदूत उवाच ।  
शृणु भद्रे यथावृत्तं विस्तरेण वदामि ते ।  
तस्मिन्नाङ्घ्रि वने तत्र तपश्चरति द्रुस्तरम् ॥ २७ ॥

एत्यर्द्ध देवराजेन सुभ्रुराज्ञापितस्तदा ।  
दूत त्वं तत्र गच्छाशु गृहीत्वेदं विमानकम् ॥ २८ ॥

अप्सरोगणसंयुक्तं नानावाहित्रशोभितम् ।  
गन्धर्वसिद्धयक्षैश्च डिन्नराद्यैश्च शोभितम् ॥ २९ ॥

तालवेणुमृदङ्गादि पर्वते गन्धमादने ।  
नानावृक्षसमाकीर्णो गत्वा तस्मिन्गिरौ शुभे ॥ ३० ॥

अरिष्टनेमिं राजानं दूतारोप्य विमानके ।  
आनय स्वर्गभोगाय नगरीममरावतीम् ॥ ३१ ॥

दूत उवाच ।  
एत्याज्ञां प्राप्य शङ्कस्य गृहित्वा तद्विमानकम् ।

सर्वोपस्करसंयुक्तं तस्मिन्नद्रावळं यथौ ॥ ३२ ॥  
 आगत्य पर्वते तस्मिन्नाज्ञो गत्वाऽऽश्रमं मया ।  
 निवेदिता महेन्द्रस्य सर्वाज्ञाऽऽशिष्टनेमये ॥ ३३ ॥  
 एति मद्भयनं श्रुत्वा संशयानोऽवदध्युभे ।  
 राज्ञोवाच ।  
 प्रष्टुमिच्छामि दूत त्वां तन्मे त्वं वक्तुमर्हसि ॥ ३४ ॥  
 गुणा द्योषाश्च के तत्र स्वर्गे वद ममाग्रतः ।  
 ज्ञात्वा स्थितिं तु तत्रत्यां कश्चिदेऽहं यथारुचि ॥ ३५ ॥  
 दूत उवाच ।  
 स्वर्गे पुण्यस्य सामग्र्या भुज्यते परमं सुभम् ।  
 उत्तमेन तु पुण्येन प्राप्नोति स्वर्गभुक्तमम् ॥ ३६ ॥  
 मध्यमेन तथा मध्यः स्वर्गो भवति नान्यथा ।  
 कनिष्ठेन तो पुण्येन स्वर्गो भवति तादृशः ॥ ३७ ॥  
 परोऽर्षासिद्धिषुत्वं स्पर्धा यैव समैश्च तैः ।  
 कनिष्ठेषु च सन्तोषो यावत्पुण्यक्षयो भवेत् ॥ ३८ ॥  
 क्षीणो पुण्ये विशन्त्येतं मर्त्यलोकां च मानवाः ।  
 एत्यादिगुणदोषाश्च स्वर्गे राजन्नवस्थिताः ॥ ३९ ॥  
 एति श्रुत्वा वयो भद्रे स राजा प्रत्यभाषत ।  
 राज्ञोवाच ।  
 नेच्छामि देवदूताहं स्वर्गमीदृग्विधं क्लमम् ॥ ४० ॥  
 अतः परं मङ्गोत्रं च तपः कृत्वा कलेवरम् ।  
 त्यक्ष्याम्यहमशुद्धं हि ज्ञोर्णां त्वयमिवोरगः ॥ ४१ ॥  
 देवदूत विमानेहं गृहीत्वा त्वं यथागतः ।  
 तथा गच्छ महेन्द्रस्य सन्निधौ त्वं नमोऽस्तु ते ॥ ४२ ॥  
 देवदूत उवाच ।  
 एत्युक्तोऽहं गतो भद्रे शकस्यात्रे निवेदितुम् ।  
 यथावृत्तं निवेद्याथ मलदाश्वर्यतां गतः ॥ ४३ ॥  
 पुनः प्राह महेन्द्रो मां श्वक्ष्णं मधुरया गिरा ।

छन्द उवाच ।

दूत गच्छ पुनस्तत्र तं राजानं नयाश्रमम् । । ४४ ॥

वाल्मीकिर्ज्ञाततत्त्वस्य स्वभोधार्थं विरागिणाम् ।

सन्देशं मम वाल्मीकिर्महर्षेस्त्वं निवेदय ॥ ४५ ॥

महर्षे त्वं विनीताय राज्ञेऽस्मै वीतरागिणे ।

नस्वर्गमिच्छते तत्त्वं प्रबोधाय मडामुने ॥ ४६ ॥

तेन संसारदुःखार्तो मोक्षमेष्यति य इमात् ।

छत्युक्त्वा देवराजेन प्रेषितोऽहं तदन्तिके ॥ ४७ ॥

मयागत्य पुनस्तत्र राजा वल्मीकजन्मने ।

निवेदिता महेश्वरस्य राज्ञा मोक्षस्य साधनम् ॥ ४८ ॥

ततो वल्मीकजन्मासौ राजानं समपृच्छत ।

अनामयमतिप्रीत्या कुशलप्रश्नवार्तया ॥ ४९ ॥

राजोवाच ।

भगवन्धर्मतत्त्वज्ञा तज्ञेय विदांवर ।

कृतार्थोऽहं भवदृष्ट्या तदेव कुशलं मम ॥ ५० ॥

भगवन्प्रष्टुमिच्छामि तदविघ्नेन मे वद ।

संसारबन्धदुःखार्ते कथं मुञ्चामि तद्दद ॥ ५१ ॥

वाल्मीकिरुवाच ।

शृणु राजन्प्रवक्ष्यामि रामायणमभङ्गितम् ।

श्रुत्वावधार्य यत्नेन श्रुवन्मुक्तो भविष्यसि ॥ ५२ ॥

वसिष्ठरामसंवादं मोक्षोपायकथां शुभाम् ।

ज्ञातस्वभावो राजेश्वर वदामि श्रूयतां बुध ॥ ५३ ॥

राजोवच ।

को रामः कीदृशः कस्य बन्धो वा मुक्त एव वा ।

एतन्मे निश्चितं ब्रूहि ज्ञानं तत्त्वविदां वर ॥ ५४ ॥

वाल्मीकिरुवाच ।

शापव्याजवशादेव राजवेषधरो हरिः ।

आलृताज्ञानसम्पन्नः किञ्चिज्ज्ञोऽसौ भवत्प्रभुः ॥ ५५ ॥

राजोवय ।

शिदानन्दस्वरूपे हि रामे यैतन्यविग्रहे ।

शापस्य कारणं ब्रूहि कः शमा येति मे वद ॥ ५६ ॥

वाल्मीकिरुवाच ।

सनत्कुमारो निष्काम अवसद्व्रज्जमसन्ननि ।

वैकुण्ठादागतो विष्णुस्त्रैलोक्याधिपतिः प्रभुः ॥ ५७ ॥

ब्रह्मणा पूजितस्त्र सत्यलोकनिवासिभिः ।

विना कुमारं तं दृष्ट्वा ज्युवाच प्रभुरीश्वरः ॥ ५८ ॥

सनत्कुमार स्तब्धोऽसि निष्कामो गर्वयेद्यथा ।

अतस्त्वं भव कामार्तः शरजन्मेति नामतः ॥ ५९ ॥

तेनापि शापितो विष्णुः सर्वज्ञत्वं तवास्ति यत् ।

किञ्चित्कालं हि तत्त्यज्वा त्वमज्ञानी भविष्यसि ॥ ६० ॥

भृगुभार्या उतां दृष्ट्वा ज्युवाच क्रोधमूर्च्छितः ।

विष्णो तवापि भार्याया वियोगो हि भविष्यति ॥ ६१ ॥

वृन्द्या शापितो विष्णुश्छलनं यत्त्वया कृतम् ।

अतस्त्वं स्त्रीवियोगं तु वयनान्मम यास्यसि ॥ ६२ ॥

भार्या हि देवदत्तस्य पयोषणीतीरसंस्थिता ।

नृसिंहवेषधृग्विष्णुं दृष्ट्वा पञ्चत्वमागता ॥ ६३ ॥

तेन शमो हि नृहरिर्दुःभार्तः स्त्रीवियोगतः ।

तवपि भार्यया सार्धं वियोगो हि भविष्यति ॥ ६४ ॥

भृगुष्वैवं कुमारेण शापितो देवशर्मण ।

वृन्द्या शापितो विष्णुस्तेन मानुष्यतां गतः ॥ ६५ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं शापव्याजस्य कारणम् ।

एतानीं वस्मि तत्सर्वं सावधानमतिः शृणु ॥ ६६ ॥

एत्यार्षे श्रीमदवासिष्ठमलारामायणे वाल्मीकीये देवदूतोक्ते

मोक्षोपाये द्वात्रिंशत्साहस्र्यां संखितायां वैराग्यप्रकरणे

सूत्रपातनको नाम प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

द्वितीयः सर्गः

दिवि भूमौ तथाकाशे बहिरन्तश्च मे विभुः ।

यो विभात्यवभासात्मा तस्मै सर्वात्मने नमः ॥ १ ॥

वाल्मीकिरुवाच ।

अहं बद्धो विमुक्तः स्यामिति यस्यास्ति निश्चयः ।

नात्यन्तमज्ञो नोत ज्ञः सोऽस्मिञ्छास्त्रेऽधिकारवान् ॥ २ ॥

कथोपायान्वियार्याद्यौ मोक्षोपायानिमानथ ।

यो विचारयति प्रज्ञो न स भूयोऽभिजायते ॥ ३ ॥

अस्मिन्नामायज्ञे रामकथोपायान्महाभवान् ।

येतांस्तु प्रथमं कृत्वा पुराहमस्मिर्दन ॥ ४ ॥

शिष्यासास्मि विनीताय भरद्वाजाय धीमते ।

अेकाग्रो दत्तवांस्तस्मै भणिमब्धिरिवार्थिने ॥ ५ ॥

तत अेते कथोपाया भरद्वाजेन धीमता ।

कस्मिंश्चिन्मेरुगडने ब्रह्मणोऽत्र उदाहृताः ॥ ६ ॥

अथास्य तुष्टो भगवान्ब्रह्मा लोकपितामहः ।

वरं पुत्र गृहाणेति तमुवाच महाशयः ॥ ७ ॥

भरद्वाज उवाच ।

भगवन्भूतभव्येश वरोअयं मेऽद्य रोयते ।

येनेयं जनता दुःखान्मुच्यते तद्गुदाहरे ॥ ८ ॥

श्रीब्रह्मोवाच ।

गुरुं वाल्मीकिमत्राशु प्रार्थयस्व प्रयत्नतः ।

तेनेहं यत्समारब्धं रामायणमनिन्दितम् ॥ ९ ॥

तस्मिञ्छ्रुते नरो मोहात्समग्रात्सन्तश्छिति ।

सेतुनेवाम्बुधेः पारमपारगुणशालिना ॥ १० ॥

श्रीवाल्मीकिरुवाच ।

एत्युक्त्वा स भरद्वाजं परमेष्ठी मदाश्रमम् ।

अव्यासगच्छत्समं तेन भरद्वाजेन भूतकृत् ॥ ११ ॥

तूर्णं सम्पूजितो देवः सोऽर्घ्यपाद्यादिना भया ।



अवोयन्मां मडासत्वः सर्वभूतछिते रतः ॥ १२ ॥

रामस्वभावकथनादस्माद्भरमुने त्वया ।

नोद्वेगात्स परित्याज्य आसमाप्तेरनिन्दितात् ॥ १३ ॥

ग्रन्थेनानेन लोकोऽयमस्मात्संसारसङ्घटात् ।

समुत्तस्थिति क्षिप्रं पोतेनेवाशु सागरात् ॥ १४ ॥

वक्तुं तदेवमेवार्थमडमागतवानयम् ।

कुरु लोकोहितार्थं त्वं शास्त्रमित्युक्तवानजः ॥ १५ ॥

मम पुण्याश्रमात्तस्मात्क्षणादन्तर्द्धिमागतः ।

मुहुर्ताभ्युत्थितः प्रोच्यैस्तरुग एव वारिणः ॥ १६ ॥

तस्मिन्प्रयाते भवत्यडं विस्मयमागतः ।

पुनस्तत्र भरद्वाजं अपृच्छं स्वस्थया धिया ॥ १७ ॥

किमतेदृभ्रमणा प्रोक्तं भरद्वाज वदाशु मे ।

एत्युक्तेन पुनः प्रोक्तं भरद्वाजेन तेन मे ॥ १८ ॥

भरद्वाज उवाच ।

येतदुक्तं भगवता यथा रामायणं कुरु ।

सर्वलोकोहितार्थाय संसारार्णवतारकम् ॥ १९ ॥

मड्यं य भगवन्भ्रूळि कथं संसारसङ्घटे ।

रामो व्यवहृतो ङ्यस्मिन्भरतश्च मडाभनाः ॥ २० ॥

शत्रुघ्नो लक्ष्मणश्चापि सीता यापि यशस्विनी ।

रामानुयायिनस्ते वा मन्त्रिपुत्रा मडाधियः ॥ २१ ॥

निर्दुःभितां यथैते नु प्राप्तास्तदृभ्रूळि मे स्फुटम् ।

तथैवाडं भविष्यामि ततो जनतया सड ॥ २२ ॥

भरद्वाजेन राजेन्द्र वदेत्युक्तोऽस्मि सादरम् ।

तदा कर्तुं विभोराज्ञामडं वक्तुं प्रवृत्तवान् ॥ २३ ॥

शृणु वत्स भरद्वाज यथापृष्टं वदामि ते ।

श्रुतेन येन संमोडमलं दूरे करिष्यसि ॥ २४ ॥

तथा व्यवहर प्राज्ञ यथा व्यवहृतः सुधी ।

सर्वासंसक्तया बुद्ध्यया रामो राजवलोचनः ॥ २५ ॥

लक्ष्मणो भरतश्चैव शत्रुघ्नश्च मडामनाः ।  
कौसल्या य सुमित्रा य सीता दशरथस्तथा ॥ २६ ॥

कृतास्त्रश्चाऽविरोधश्च बोधपारमुपागताः ।  
वसिष्ठो वामदेवश्च मन्त्रिणोऽष्टौ तथेतरे ॥ २७ ॥

धृष्टिर्जयन्तो भासश्च सत्यो विजय अेव छि ।  
विभीषणः सुषेणश्च अनुमानिन्द्रजित्था ॥ २८ ॥

अेतेऽष्टौ मन्त्रिण प्रोक्ताः समनीरागयेतसः ।  
शुवन्मुक्ता मडात्मानो यथाप्रामानुवर्तिनः ॥ २९ ॥

अेतैर्यथा हुतं दत्तं गृहीतमुषितं स्मृतम् ।  
तथा येद्वर्तसे पुत्र मुक्त अेवासि सङ्कुटात् ॥ ३० ॥

अपारसंसारसमुद्रपाती

लब्ध्वा परां युक्तिमुदारसत्त्वः ।

नशोकमायाति न दैन्यमेति

गतज्वरस्तिष्ठति नित्यतृप्तः ॥ ३१ ॥

एत्यार्षे श्रीमदवासिष्ठमडाराभायणे वाल्मीकीये  
वैराग्यप्रकरणे सूत्रपातनको नाम द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

तृतीयः सर्गः

भरद्वाज उवाच ।

शुवन्मुक्तास्थितिं ब्रह्मभृत्वा राघवमादितः ।  
कृमात्कथय मे नित्यं भविष्यामि सुधी यथा ॥ १ ॥

श्रीवाल्मीकिरुवाच ।

भ्रमस्य जागतस्यास्य जातस्याडाशवर्णवत् ।  
अपुनःस्मरणं मन्ये साधो विस्मरणं वरम् ॥ २ ॥

दृश्यात्यन्ताभावबोधं विना तत्रानुभूयते ।  
कदाचित्तेनचिन्नाम स्वबोधोऽन्विष्यतामतः ॥ ३ ॥

स येड सम्भवत्येव तदर्थमिदमाततम् ।

शास्त्रमाकर्णयसि येत्तत्त्वमाप्स्यसि नान्यथा ॥ ४ ॥

जगद्भ्रमोऽयं दृश्योऽपि नास्त्येवेत्यनुभूयते ।  
वार्णो व्योम्रं धवाभेदाद्विद्यारणामुनाऽनघ ॥ ५ ॥

दृश्यं नास्तीति बोधेन मनसो दृश्यमार्जनम् ।  
सम्पन्नं देतुदुत्पन्ना परा निर्वाणनिर्वृतिः ॥ ६ ॥

अन्यथा शास्त्रगर्तेषु लुठतां भवतामिह ।  
भवत्यङ्गत्रिमाज्ञानां कल्पैरपि न निर्वृतिः ॥ ७ ॥

अशेषेण परित्यागो वासनानां य उक्तमः ।  
मोक्षं धृत्युच्यते ब्रह्मन्स अत्र विमलकमः ॥ ८ ॥

क्षीणायां वासनायां तु येतो गलति सत्वरम् ।  
क्षीणायां शीतसन्तत्यां ब्रह्मन्डिमकणो यथा ॥ ९ ॥

अयं वासनया देहो प्रियते भूतपञ्जरः ।  
तनुनान्तर्निविष्टेन मुक्ततौघस्तन्तुना यथा ॥ १० ॥

वासना द्विविधा प्रोक्ता शुद्धा य मलिना तथा ।  
मलिना जन्मनो डेतुः शुद्धा जन्मविनाशिनी ॥ ११ ॥

अज्ञानसुधनाकारा घनाडङ्गारशालिनी ।  
पुनर्जन्मकरी प्रोक्ता मलिना वासना भूधैः ॥ १२ ॥

पुनर्जन्माङ्कुरं त्यक्त्वास्थिता सम्भृष्टभीजवत् ।  
देहार्थं प्रियते ज्ञातज्ञेया शुद्धेति योच्यते ॥ १३ ॥

अपुनर्जन्मकरणी ज्वन्मुक्तेषु देहिषु ।  
वासना विधते शुद्धा देहे यत्र अत्र भ्रमः ॥ १४ ॥

ये शुद्धवासना भूयो न जन्मानर्थभाजनम् ।  
ज्ञातज्ञेयास्त उच्यन्ते ज्वन्मुक्ता मलाधियः ॥ १५ ॥

ज्वन्मुक्तिपदं प्राप्नो यथा रामो मलामतिः ।  
तत्तेऽहं शृणु वक्ष्यामि जरामरणशान्तये ॥ १६ ॥

भरद्वाज मलाबुद्धे रामकममिमं शुभम् ।  
शृणु वक्ष्यामि तेनैव सर्वं ज्ञास्यसि सर्वदा ॥ १७ ॥

विधागृहाद्धिनिष्कम्य रामो राजुवलोचनः ।  
दिवसान्यनयद्रेडे लीलाभिरकुतोभयः ॥ १८ ॥

अथ गच्छति काले तु पालयत्यवनिं नृपे ।  
प्रजासु वीतशोकासु स्थितासु विगतज्वरम् ॥ १९ ॥

तीर्थपुण्याश्रमश्रेणीर्द्रष्टुमुत्कृष्टितं मनः ।  
रामस्याभूद्भृशं तत्र कदाचित्पुण्यशालिनः ॥ २० ॥

राघवचिन्तयित्वैवमुपेत्य यरणी पितुः ।  
उंसः पद्माविव नवौ जग्राह नभकेसरौ ॥ २१ ॥

श्रीराम उवाच ।  
तीर्थानि देवसद्मानि वनान्यायतनानि य ।  
द्रष्टुमुत्कृष्टितं तात ममेदं नाथ मानसम् ॥ २२ ॥

तदेतामर्थितां पूर्वां सङ्गलां कर्तुमर्हसि ।  
न सोऽस्ति भुवने नाथ त्वया योऽर्था न मानितः ॥ २३ ॥

एति सं प्रार्थितो राजा वसिष्ठेन समं तदा ।  
विचार्यामुच्यदेवेनं रामं प्रथममर्थिनम् ॥ २४ ॥

शुभे नक्षत्रदिवसे भ्रातृभ्यां सङ्ग राघवः ।  
मङ्गलालङ्कृतवपुः कृतस्वस्त्ययनो द्विजैः ॥ २५ ॥

वसिष्ठप्रदितैर्विप्रैः शास्त्रज्ञैश्च समन्वितः ।  
स्निग्धैः कतिपयैरेव राजपुत्रवरैः सङ्ग ॥ २६ ॥

अम्बामिर्विडिताशीर्भिरालिङ्ग्यालिङ्ग्य भूषितः ।  
निरगात्स्वगृहात्तस्मात्तीर्थयात्रार्थमुद्यतः ॥ २७ ॥

निर्गतः स्वपुरात्पौरैस्तरुणैर्घोषेण वादितः ।  
पीयमानः पुरस्त्रीणां नेत्रैर्भृङ्गौघभङ्गुदैः ॥ २८ ॥

ग्रामीणाललनालोलउस्तपद्मापनोदितैः ।  
लाजवर्षैर्विकीर्णान्मा छिमैस्त्रिंशोऽभिमायलः ॥ २९ ॥

आवर्जयन्विप्रगणान्यरिशृण्वन्प्रजाशिषः ।  
आलोकयन्दिगन्तान्श्च परिचक्राम जङ्गलान् ॥ ३० ॥

अथारभ्य स्वकात्तस्मात्कामात्कीशलमण्डलात् ।

स्नानदानतपोध्यानपूर्वकं स ददर्श ७ ॥ ३१ ॥

नदीतीराणि पुण्यानि वनाभ्यायतनानि च  
जङ्गलानि जनान्तेषु तटान्यब्धिमहीभूताम् ॥ ३२ ॥

मन्दाकिनीमिन्दुनिभां कालिन्दीं चोत्पलामलाम् ।  
सरस्वतीं शतद्रूं च यन्द्राभागाभिरावतीम् ॥ ३३ ॥

वेणीं च कृष्णवेणीं च निर्विन्ध्यां सरयूं तथा ।  
यर्माण्वतीं वितस्तां च विपाशां ब्राह्मणामपि ॥ ३४ ॥

प्रयागं नैमिषं यैव धर्मारण्यं गयां तथा ।  
वाराणसीं श्रीगिरिं च केदारं पुष्करं तथा ॥ ३५ ॥

मानसं च कुमसरस्तथैवोत्तरमानसम् ।  
वडवावदनं यैव तीर्थवृन्दं स सादरम् ॥ ३६ ॥

अग्नितीर्थं मलातीर्थमिन्द्रधुम्नसरस्तथा ।  
सरांसि सरितश्चैव तथा नदद्भृदावलीम् ॥ ३७ ॥

स्वामिनं कार्तिकेयं च शालग्रामं हरिं तथा ।  
स्थानानि च यतुःषष्टिं हरेश्च हरेश्च य ॥ ३८ ॥

नानाश्चर्यविचित्राणि यतुरब्धितटानि च ।  
विन्ध्यमन्दरकुञ्जंश्च कुलशैलास्थलानि च ॥ ३९ ॥

राजर्षीणां च मडतां ब्रह्मर्षीणां तथैव च ।  
देवानां ब्राह्मणानां च पावनानाश्रमाञ्छुभान् ॥ ४० ॥

भूयोभूयः स ब्रह्माम् ब्रातृभ्यां सः मानदः ।  
यतुर्ष्वपि दिगन्तेषु सर्वानेव महीतटान् ॥ ४१ ॥

अमरकिन्नरमानवमानितः

समवलोक्य महीमण्डिभिमाम् ।

उपययौ स्वगृहं रघुनन्दनो

विहृतदिङ् शिवलोकमिवेश्वरः ॥ ४२ ॥

धृत्वार्षे श्रीमदवासिष्ठमहारामायणो वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे तीर्थयात्राप्रकरणे नाम तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

यतुर्थः सर्गः

श्रीवाल्मीकिरुवाच ।

रामः पुष्पाञ्जलिप्रातैर्विकीर्णः पुरवासिभिः ।

प्रविवेश गृहं श्रीमाञ्जयन्तो विष्टपं यथा ॥ १ ॥

प्रणनामाथ पितरं वसिष्ठं भ्रातृबान्धवान् ।

ब्राह्मणान्कुलवृद्धांश्च राघवः प्रथमागतः ॥ २ ॥

सुदुष्टमिर्भातृभिश्चैव पित्रा द्विजगणेन च ।

मुदुरालिङ्गितायारो राघवो न भमौ मुदा ॥ ३ ॥

तस्मिन्गृहे द्वाशरथेः प्रियप्रकथनैर्मिथः ।

जुष्टुर्गुर्भुष्टुराशा भृदुवंशरवनैरिव ॥ ४ ॥

बभूवाथ दिनान्यष्टौ रामागमन उत्सवः ।

सुभं मत्तजनोन्मुक्तकलकोलाडलाकुलः ॥ ५ ॥

उवास स सुभं गेहे ततः प्रभृति राघवः ।

वर्णयन्विधाकारान्देशायारानितस्ततः ॥ ६ ॥

प्रातरुत्थाय रामोऽसौ कृत्वा सन्ध्यां यथाविधि ।

सभासंस्थं ददर्शेन्द्रसमं स्वपितरं तथा ॥ ७ ॥

कथाभिः सुविचित्राभिः स वसिष्ठादिभिः सह ।

स्थित्वा दिनयतुर्भागं ज्ञानगर्भाभिरादृतः ॥ ८ ॥

जगाम पित्रानुज्ञातो मडल्या सेनया वृतः ।

वराडमखिषाकीर्णं वनमाभेटकेच्छया ॥ ९ ॥

तत आगत्य सधने कृत्वा स्नानादिकं क्रमम् ।

समित्रबान्धवो भुक्त्वा निनाय ससुदुन्निशाम् ॥ १० ॥

अेवम्प्रायदिनायारो भ्रातृभ्यां सह राघव ।

आगत्य तीर्थयात्रायाः समुवास पितुर्गृहे ॥ ११ ॥

नृपतिसंव्यवहारमनोज्ञया

सुजनयेतसि चन्द्रिकयानया ।

परिनिनाय दिनानि स येष्टया

स्तुतसुधारसपेशलयाऽनघ ॥ १२ ॥

एत्यार्षे श्रीमदवासिष्ठमहारामायणो वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे द्विवसव्यवहारनिर्मुखां नाम यतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

पञ्चम सर्गः

श्रीवाल्मीकिरुवाच ।

अथोनुषोऽशे वर्षे वर्तमाने रघूद्रे ।

रामानुयायिनि तथा शत्रुघ्ने लक्ष्मणोऽपि य ॥ १ ॥

भरते संस्थिते नित्यं मातामहगृहे सुभम् ।

पालयत्यवनिं राज्ञि यथावदभिलाभिमाम् ॥ २ ॥

जन्यत्रार्थं य पुत्राणां प्रत्यहं सह मन्त्रिभिः ।

कृतमन्त्रे मडाप्राज्ञे तज्ज्ञे दशरथे नृपे ॥ ३ ॥

कृतायां तीर्थयात्रायां रामो निजगृहे स्थितम् ।

जगामानुदिनं कार्श्यं शरदीवामलं सरः ॥ ४ ॥

कुमारस्य विशालाक्षं पाण्डुतां मुष्मदादृटे ।

पाकङ्कुल्लदलं शुक्लं सालिमावमिवाभ्युजम् ॥ ५ ॥

कपोलतलसंलीनपाणिः पद्मासनस्थितः ।

चिन्तापरवशस्तूष्णीमव्यापारो बभूव ह ॥ ६ ॥

कृशाङ्गश्चिन्तया युक्तः भेदी परमदुर्मनाः ।

नोवाच कस्यचित्किञ्चित्किञ्चित्पिकर्मापितोपमः ॥ ७ ॥

भेदात्परिजनेनासौ प्रार्थमानः पुनः पुनः ।

यकाराह्निकमाचारं परिभ्वानमुष्माभ्युजः ॥ ८ ॥

अेद्गुणविशिष्टं तं रामं गुणगणारुकरम् ।

आलोक्य भ्रातरावस्य तामेवाययतुर्दशाम् ॥ ९ ॥

तथा तेषु तनुजेषुभेदवत्सु कृशेषु य ।

सपत्निकी महीपालश्चिन्ताविवशतां यथौ ॥ १० ॥

का ते पुत्र घना चिन्तेत्येवं रामं पुनः पुनः ।

अपृच्छत्स्निग्धया वाचा नैवाकथयदस्य सः ॥ ११ ॥

ન કિઞ્ચિત્તાત મે દુઃખમિત્યુક્ત્વા પિતુરક્રુગઃ ।  
 રામો રાજીવપત્રાક્ષસ્તૂષણીમેવ સ્મ તિષ્ઠતિ ॥ ૧૨ ॥  
 તતો દશરથો રાજા રામઃ કિં ખેદવાનિતિ ।  
 અપૃચ્છત્સર્વકાર્યઙ્ગં વસિષ્ઠ વદતાં વરમ્ ॥ ૧૩ ॥  
 ઇત્યુક્તશ્ચિન્તયિત્વા સ વસિષ્ઠમુનિના નૃપઃ ।  
 અસ્ત્યત્ર કારણં શ્રીમન્મા રાજન્દુઃખમસ્તુ તે ॥ ૧૪ ॥  
 કોપં વિષાદકલનાં વિતતં ચ હર્ષં  
 નાલ્પેન કારણવશેન વહન્તિ સન્તઃ ।  
 સર્ગેણ સંહૃતિજવેન વિના જગત્યાં  
 ભૂતાનિ ભૂપ ન મહાન્તિ વિકારવન્તિ ॥ ૧૫ ॥  
 ઇત્યાર્ષે શ્રીમદવાસિષ્ઠમહારામાયણે વાલ્મીકીયે  
 વૈરાગ્યપ્રકરણે કાશ્ચર્યનિવેદનં નામ પચ્ચમઃ સર્ગઃ ॥ ૫

ષષ્ઠઃ સર્ગઃ

શ્રીવાલ્મીકિરુવાચ ।  
 ઇત્યુક્તે મુનિનાથેન સન્દેહવતિ પાર્થિવે ।  
 ખેદવત્યાસ્થિતે મૌનં કિઞ્ચિહ્લાલપ્રતીક્ષણે ॥ ૧ ॥  
 પરિભિન્નાસુ સર્વાસુ રાણીષુ નૃપસદ્મસુ ।  
 સ્થિતાસુ સાવધાનાસુ રામચેષ્ટાસુ સર્વતઃ ॥ ૨ ॥  
 એતસ્મિન્નેવ કાલે તુ વિશ્વામિત્ર ઇતિ શ્રુતઃ ।  
 મહર્ષિરભ્યગાદ્દ્રઘ્ણં તમયોધ્યાનરાધિપમ્ ॥ ૩ ॥  
 તસ્ય યજ્ઞોઽથ રક્ષોભિસ્તથા વિલુલુપે કિલ ।  
 માયાવીર્યબલોન્મત્તૈર્ધર્મકાર્યસ્ય ધીમતઃ ॥ ૪ ॥  
 રક્ષાર્થં તસ્ય યજ્ઞસ્ય દ્રઘ્ણમૈચ્છત્સ પાર્થિવમ્ ।  
 નહિ શક્નોત્યવિદ્ધેન સમાપ્તું સ મુનિઃ ક્રતુમ્ ॥ ૫ ॥  
 તતસ્તેષાં વિનાશાર્થમુદ્યતસ્તપસાં નિધિઃ ।  
 વિશ્વામિત્રો મહાતેજા અયોધ્યામભ્યગાત્પુરીમ્ ॥ ૬ ॥



स राज्ञो दर्शनाकाङ्क्षी द्वाराध्यक्षानुवाच ७ ।  
शीघ्रमाप्यात मां प्राप्तं कौशिकं गाधिनः सुतम् ॥ ७ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा द्वास्था राजगृहं ययुः ।  
सम्भ्रान्तमनसः सर्वे तेन वाक्येन योदिताः ॥ ८ ॥

ते गत्वा राजसदनं विश्वामित्रमृषिं ततः ।  
प्राप्तमावेदयामासुः प्रतीहाराः पतेस्तदा ॥ ९ ॥

अथास्थानगतं भूपं राजमण्डलमालिनम् ।  
समुपेत्य त्वरायुक्तो याष्टीकोऽसौ व्यञ्जिज्ञपत् ॥ १० ॥

देव द्वादि मडातेजा बालभास्करभासुरः ।  
ज्वालारुणजटाजूटः पुमाञ्छ्रीमानवस्थितः ॥ ११ ॥

सभासुरापताकान्तं साश्वेत्पुरुषायुधम् ।  
कृतवांस्तं प्रदेशं यस्तेजोभिः कीर्णकाञ्चनम् ॥ १२ ॥

वीक्ष्यमाणे तु याष्टिके निवेदयति राजनि ।  
विश्वामित्रो मुनिः प्राप्तं धृत्यनुद्धृतया गिरा ॥ १३ ॥

धृति याष्टीकवचनमाकर्ण्य नृपसत्तमः ।  
स समन्त्री ससामन्तः प्रोत्तस्थौ डेमविष्टरात् ॥ १४ ॥

पदातिरेव सडसा राज्ञां वृन्देन मालितः ।  
वसिष्ठवामदेवाभ्यां सड सामन्तसंस्तुतः ॥ १५ ॥

जगाम तत्र यत्रासौ विश्वामित्रो मडामुनिः ।  
ददर्श मुनिशार्दूलं द्वारभूमाववस्थितम् ॥ १६ ॥

केनापि कारणेनोर्वीतलमर्कमुपागतम् ।  
ब्राह्मणेण तेजसाकान्तं क्षात्रेण य मडौजसा ॥ १७ ॥

जराजरेण्या नित्यं तपःप्रसररुक्षया ।  
जटावल्या वृतस्कन्धं ससन्ध्याभ्रमिवाचलम् ॥ १८ ॥

उपशान्तं य कान्तं य दीप्तमप्रतिघाति य ।  
निभृतं योर्जिताकारं दधानं भास्वरं वपुः ॥ १९ ॥

पेशलेनातिभीमेन प्रसन्नेनाकुलेन य ।  
गम्भीरेणातिपुर्णेन तेजसा रञ्जितप्रभम् ॥ २० ॥

अनन्तञ्जितदशासम्प्रीमेकामनिन्दिताम् ।  
 धारयन्तं करे श्वक्षणां दुर्ग्रीमम्बानमानसम् ॥ २१ ॥  
 करुणाङ्कान्तयेतस्त्वात्प्रसन्नैर्मधुराक्षरैः ।  
 वीक्षाशैरभृतेनेव संसिदयन्तमिमाः प्रजाः ॥ २२ ॥  
 युक्तोयज्ञोपवीताङ्गं धवलप्रोन्नतभ्रुवम् ।  
 अनन्तं विस्मयं यान्तः प्रयच्छन्तमिवेक्षितुः ॥ २३ ॥  
 मुनिमालोक्य भूपालो दूरादेवानताङ्गतिः ।  
 प्रणनाम गलन्मौलिमणिमानितभूतलम् ॥ २४ ॥  
 मुनिरध्यवनीनाथं भास्वानिव शतङ्कतुम् ।  
 तत्राभिव्याध्याञ्चके मधुरोदारया गिरा ॥ २५ ॥  
 ततो वसिष्ठप्रमुखाः सर एव द्विजातयः ।  
 स्वागताटिकमेणैर्न पूजयामासुरादृताः ॥ २६ ॥  
 दशरथ उवाच ।  
 अशङ्कितोपनीतेन भास्वता दर्शनेन ते ।  
 साधो स्वनुगृहीताः स्मो रविशोवाम्बुजाकराः ॥ २७ ॥  
 यदनादि यदक्षुण्णं यदपायविवर्जितम् ।  
 तदानन्दसुखं प्राप्तं मया त्वदर्शमान्मुने ॥ २८ ॥  
 अथ वर्तामहे नूनं धन्यानां धुरि धर्मतः ।  
 भवदागमनस्येमे यद्भयं लक्ष्यमागताः ॥ २९ ॥  
 अथ प्रकथयन्तोऽत्र राजानोऽथ मर्षयः ।  
 आसनेषु सभास्थानमासाद्य समुपाविशन् ॥ ३० ॥  
 स दृष्ट्वा माहितं लक्ष्याभीतस्तमृषिसत्तमम् ।  
 प्रदृष्टवदनो राजा स्वयमर्ष्यं न्यवेदयत् ॥ ३१ ॥  
 स राज्ञः प्रतिगृह्यार्घ्यं शास्त्रदृष्टेन कर्मणा ।  
 प्रदक्षिणां प्रकुर्वन्तं राजानं पर्यपूजयत् ॥ ३२ ॥  
 स राजा पूजितस्तेन प्रदृष्टवदनस्तदा ।  
 कुशलं व्याप्ययं शैव पर्यपूज्यन्नराधिपम् ॥ ३३ ॥

वसिष्ठेन समागम्य प्रहस्य मुनिपुङ्गवः ।  
 यथार्हं चार्थयित्वैनं पप्रच्छानामयं ततः ॥ ३४ ॥  
 क्षणं यथार्हमन्योन्यं पूजयित्वा समेत्य च ।  
 ते सर्वे हृष्टमनसो मळाराजनिवेशने ॥ ३५ ॥  
 यतोचितासनगता मिथः संवृद्धतेजसः ।  
 परस्परेशु पप्रच्छुः सर्वेऽनामयमादरात् ॥ ३६ ॥  
 उपविष्टाय तस्मै स विश्वामित्राय धीमते ।  
 पाधमर्ष्यं च गां यैव भूयोभूयो न्यवेदयत् ॥ ३७ ॥  
 अर्थयित्वा तु विधिवद्विश्वामित्रमभाषत ।  
 प्राञ्जलिः प्रयतो वाक्यमिदं प्रीतमाना नृपः ॥ ३८ ॥  
 यथाऽमृतस्य सम्प्राप्तिर्यथा वर्षमवर्षडे ।  
 यथान्यस्येक्षणाप्राप्तिर्भवदागमनं तथा ॥ ३९ ॥  
 यथेष्टदारसम्पर्कित्पुत्रजन्माऽप्रजवतः ।  
 स्वप्रदृष्टार्थलाभश्च भवदागमनं तथा ॥ ४० ॥  
 यथेप्सितेन संयोगे षष्टस्यागमनं यथा ।  
 प्रणष्टस्य यथा लाभो भवदागमनं तथा ॥ ४१ ॥  
 यथा ङर्षी नभोगत्या मृतस्य पुनरागमात् ।  
 यथा त्वदागमाद्ब्रह्मन्स्वागतं ते मलामुने ॥ ४२ ॥  
 ब्रह्मलोकनिवासो हि कस्य न प्रीतिमावहेत् ।  
 मुने तवागमस्तद्भक्तसत्यमेव ब्रवीमि ते ॥ ४३ ॥  
 कश्च ते परमः कामः किं च ते कस्वाण्यहम् ।  
 पात्रभूतोऽसि मे विप्र प्रासः परमधार्मिकः ॥ ४४ ॥  
 पूर्वं राजर्षिशब्देन तपसा धीतितप्रभः ।  
 ब्रह्मर्षित्वमनुप्राप्तः पूजोऽसि भगवन्मया ॥ ४५ ॥  
 गङ्गाजलभिषेकेण यथा प्रीतिर्भवेन्मम ।  
 तथा त्वद्दर्शनात्प्रीतिरन्तः शीतयतीव माम् ॥ ४६ ॥  
 विगतेच्छाभयकोधो वीतरागो निरामयः ।  
 षट्मत्यद्भुतं ब्रह्मन्यद्भान्मामुपागतः । । ४७ ॥

शुभक्षेत्रगतं यादमात्मानमपकल्मषम् ।  
 यन्द्रमिम्भ षवोन्मग्नं वेदवेद्य विद्यांवर ॥ ४८ ॥  
 साक्षादिव ब्रह्मणो मे तवाभागमनं मतम् ।  
 पूतोऽस्म्यनुगृहीतश्च तवाभ्यागमनां मुने ॥ ४९ ॥  
 त्वदागमनपुण्येन साधो यदनुरञ्जितम् ।  
 अद्य मे सकलं जन्म श्रुवितं तत्सुश्रुवितम् ॥ ५० ॥  
 त्वामिडाभ्यागतं दृष्ट्वा प्रतिपूज्य प्राणम्य य ।  
 आत्मन्येव नमाम्यन्तर्दृष्ट्वेन्दुं जलधिर्यथा ॥ ५१ ॥  
 यत्कार्यं येन वार्येन प्राप्तोऽसि मुनिपुङ्गव ।  
 कृतमित्येव तद्विद्धि मानोऽसीति सदा मम ॥ ५२ ॥  
 स्वकार्ये न विमर्शं त्वं कर्तुमर्हसि कौशिक ।  
 भगवन्नास्त्यदेयं मे त्वयि यत्प्रतिपद्यते ॥ ५३ ॥  
 कार्यस्य न विचारं त्वं कर्तुमर्हसि धर्मतः ।  
 कर्ता यादमशेषं ते दैवतं परमं भवान् ॥ ५४ ॥  
 धृमतिमधुरं निशाम्य वाक्यं  
 श्रुतिसुभमात्मविद्या विनीतमुक्तम् ।  
 प्रथितगुणयशा गुणैर्विशिष्टं  
 मुनिवृषभः परमं जगाम लर्षम् ॥ ५५ ॥  
 धृत्यार्षे श्रीमदवासिष्ठमलाराभायणे वाल्मीकीये  
 वैराग्यप्रकरणे विश्वामित्राभ्यागमनं नाम षष्ठः सर्गः ॥ ६

स्ममः सर्गः

श्रीवाल्मीकिरुवाच ।  
 तच्छ्रुत्वा राजसिंहस्य वाक्यमद्भुतविस्तरम् ।  
 लृष्टमानो मलातेजा विश्वामित्रोऽभ्यभाषत ॥ १ ॥  
 सदृशं राजशार्दूल तवैवैतन्महीतले ।  
 मलावंशप्रसूतस्य वसिष्ठवशवर्तिनः ॥ २ ॥

यत्तु मे लृप्तं वाक्यं तस्य कार्यविनिर्णयम् ।  
 कुरु त्वं राजशार्दूल धर्मं समनुपालय ॥ ३ ॥  
 अलं धर्मं समातिष्ठे सिद्ध्यर्थं पुरुषर्षभ ।  
 तस्य विघ्नकरा घोरा राक्षसा मम संस्थिताः ॥ ४ ॥  
 यदा यदा तु यज्ञेन यजेऽलं विबुधप्रजान् ।  
 तदा तदा तु मे यज्ञं विनिघ्नन्ति निशायराः ॥ ५ ॥  
 बहुशो विहिते तस्मिन्मया राक्षसनायकाः ।  
 अकिरस्ते महीं यागे मांसेन रुधिरैश्च य ॥ ६ ॥  
 अवधूते तथाभूते तस्मिन्त्यागकदम्बके ।  
 कृतश्रमो निरुत्साहस्तस्माद्देशाट्टपागतः ॥ ७ ॥  
 न य मे क्रोधमुत्सृष्टं बुद्धिर्भवति पार्थिव ।  
 तथाभूतं हि तत्कर्म न शापस्तस्य विद्यते ॥ ८ ॥  
 षट्श्री यज्ञदीक्षा सा मम तस्मिन्महाकृतौ ।  
 त्वत्प्रसादादविघ्नेनप्रापयेयं मलाङ्गलम् ॥ ९ ॥  
 त्रातुमर्हसि मामार्तं शरणाार्थिनमागतम् ।  
 अर्थिनां यन्निराशत्वं सत्तमेऽभिभवो हि सः ॥ १० ॥  
 तवास्ति तनयः श्रीमान्दृढशार्दूलविक्रमः ।  
 महेन्द्रसदृशो वीर्यो रामो रक्षोविदारणः ॥ ११ ॥  
 तं पुत्रं राजशार्दूल रामं सत्यपराक्रमम् ।  
 काकपक्षधरं शूरं जयेष्वं मे दातुमर्हसि ॥ १२ ॥  
 शक्तो ज्येष मया गुप्तो द्रिव्येन स्वेन तजसा ।  
 राक्षसा येऽपकर्तारस्तेषां मूर्धविनिग्रहे ॥ १३ ॥  
 श्रेयश्चास्य करिष्यामि बहुरूपमनन्तकम् ।  
 त्रयाणामपि लोकानां येन पूज्यो भविष्यति ॥ १४ ॥  
 न य ते राममासाद्य स्थातुं शक्ता निशायराः ।  
 क्रुद्धं केसरिणं दृष्ट्वा वनरेणैवैषाकाः ॥ १५ ॥  
 तेषां न यान्यः काकुत्थाद्योद्धुमुत्सहते पुमान् ।  
 ऋते केसरिणः क्रुद्धान्भक्तानां करिणामिव ॥ १६ ॥

વીર્યોત્સિક્તા હિ તે પાપાઃ કાલકૂટોપમા રણે ।  
 ખર્દૂષણયોર્ભૂત્યાઃ કૃતાન્તાઃ કુપિતા ઇવ ॥ ૧૭ ॥  
 રામસ્ય રાજશાદૂલ સહિષ્યન્તે ન સાયકાન્ ।  
 અનારતગતા ધારા જલદસ્યેવ પાંસવઃ ॥ ૧૮ ॥  
 ન ચ પુત્રકૃતં સ્નેહં કર્તુમર્હસિ પાર્થિવ ।  
 ન તદસ્તિ જગત્યસ્મિન્યન્ન દેયં મહાત્મનામ્ ॥ ૧૯ ॥  
 હન્ત નૂનં વિજાનામિ હતાંસ્તાન્વિદ્ધિ રાક્ષસાન્ ।  
 નહ્યસ્મદાદયઃ પ્રાણાઃ સન્દિગ્ધે સમ્પ્રવૃત્તયઃ ॥ ૨૦ ॥  
 અહં વેમિ મહાત્માનં રામં રાજીવલોચનમ્ ।  
 વસિષ્ઠશ્ચ મહાતેજા યે ચાન્યે દીર્ઘદર્શિનઃ ॥ ૨૧ ॥  
 યદ્દિ ધર્મો મહત્ત્વં ચ યશસ્તે મનસિ સ્થિતમ્ ।  
 તન્મહ્યં સમભિપ્રેતમાત્મજં દાતુમર્હસિ ॥ ૨૨ ॥  
 દશરાત્રશ્ચ મે યજ્ઞો યસ્મિન્નામેણ રાક્ષસાઃ ।  
 હન્તવ્યા વિદ્મકર્તારો મમ યજ્ઞસ્ય વૈરિણઃ ॥ ૨૩ ॥  
 અત્રાપ્યનુજ્ઞાં કાકુત્સ્થ દદતાં તવ મન્ત્રિણઃ ।  
 વસિષ્ઠપ્રમુખાઃ સર્વે તેન રામં વિસર્જય ॥ ૨૪ ॥  
 નાત્યેતિ કાલઃ કાલજ્ઞ યથાયં મમ રાઘવ ।  
 તથા કુરુષ્વ ભદ્રં તે મા ચ શોકે મનઃ કૃથાઃ ॥ ૨૫ ॥  
 કાર્યમણ્વપિ કાલે તુ કૃતમેત્યુપકારતામ્ ।  
 મહદધ્યુપકારોડપિ રિક્તતામેત્યકાલતઃ ॥ ૨૬ ॥  
 ઇત્યેવમુક્ત્વા ધર્માત્મા ધર્માર્થસહિતં વચઃ ।  
 વિરરામ મહાતેજા વિશ્વામિત્રો મુનિશ્વરઃ ॥ ૨૭ ॥  
 શ્રુત્વા વચો મુનિવરસ્ય મહાનુભાવ-  
 સ્તૂષ્ણીમતિષ્ઠદુપપન્નપદં સ વક્તુમ્ ।  
 નો યુક્તિયુક્તકથનેન વિનૈતિ તોષં  
 ધીમાનપૂરિતમનોડભિમતશ્ચ લોકઃ ॥ ૨૮ ॥  
 ઇત્યાર્ષે શ્રીમદ્વાસિષ્ઠમહારામાયણે વાલ્મીકીયે

वैराग्यप्रकरणे विश्वामित्रवाक्यं नाम सप्तमः सर्गः ॥ ७

अष्टमः सर्गः

वाल्मीकिरुवाच

तच्छ्रुत्वा राजशार्दूलो विश्वामित्रस्य भाषितम् ।

मुदूर्तमासीन्निश्चेष्टः सदेन्य येतमब्रवीत् ॥ १ ॥

उनधोऽशवर्षोऽयं रामो राज्ञोवलोचनः ।

न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि सख राक्षसैः ॥ २ ॥

थयमक्षौडिणी पूर्णा यस्याः पतिरखं प्रभो ।

तथा परिवृतो युद्धं दास्यामि पिशिताशिनाम् ॥ ३ ॥

थमे छि शूरा विहान्ता भृत्या मन्त्रविशारदाः ।

अखं यैषां धनुष्याणिर्गोप्ता समरमूर्धनि ॥ ४ ॥

ओषिः सखैव वीराणां मडेन्द्रमखतामपि ।

ददामि युद्धं मत्तानां करिणाभिव केसरी ॥ ५ ॥

भावो रामस्त्वनीकेषु न जानाति बलाबलम् ।

अन्तःपुरादृते दृष्टा नानेनान्या रणावनिः ॥ ६ ॥

न शस्त्रैः परमैर्युक्तो न य युद्धविशारदः ।

नवास्त्रैः शूतकीटिनां तज्ज्ञः समरभूमिषु ॥ ७ ॥

केवलं पुष्पभण्डेषु नगरोपवनेषु य ।

उद्यानवनकुञ्जेषु सदैव परिशीलनम् ॥ ८ ॥

विवर्तुमेष जानाति सख राजकुमारकैः ।

कीर्णपुष्पोपडारासु स्वकास्वजिरभूमिषु ॥ ९ ॥

अथ त्वतितरां ब्रह्मन्मम भाग्यविपर्ययात् ।

छिमेनेव छि पद्माभः सम्पन्नो करिणः कृशः ॥ १० ॥

नात्तुमत्रानि शङ्कोति न विहर्तुं गृहावनिम् ।

अन्तःप्रेदपरीतात्मा तूष्णीं तिष्ठति केवलम् ॥ ११ ॥

सदारः सखभृत्योऽखं तत्कृते मुनिनाथक ।

शरदीव पयोवाखो नूनं निःसारतां गतः ॥ १२ ॥

षट्शोडशौ सुतो बाल आधिनाऽथ वशीकृतः ।  
 कथं ददामि तं तुभ्यं योद्धुं सः निशाचरैः ॥ १३ ॥  
 अपि बालाङ्गनासङ्गादपि साधो सुधारसात् ।  
 राज्यादपि सुभायैव पुत्रस्नेहो मलामते ॥ १४ ॥  
 ये दुरन्ता मडारम्भास्त्रिषु लोकेषु भेददाः ।  
 पुत्रस्नेहेन सन्तोऽपि कुर्वते तानसंशयम् ॥ १५ ॥  
 असवोऽथ धनं दारास्त्यज्यन्ते मानवैः सुभम् ।  
 न पुत्रो मुनिशार्दूल स्वभावो ज्येष जन्तुषु ॥ १६ ॥  
 राक्षसाः क्रूरकर्माणः क्रूटयुद्धविशारदाः ।  
 रामस्तान्योधयत्वित्थं युक्तिरेवातिदुःसहा ॥ १७ ॥  
 विप्रयुक्तो हि रामेण मुहूर्तमपि नोत्सहे ।  
 श्रुवितुं श्रुविताङ्गङ्गी न रामं नेतुर्मर्त्सि ॥ १८ ॥  
 नववर्षसहस्राणि मम जातस्य कौशिक ।  
 दुःभेनोत्पादितास्त्येते यत्वारः पुत्रका मया ॥ १९ ॥  
 प्रधानभूतस्तेष्वेव रामः कमललोचनः ।  
 तं विनेह त्रयोऽप्यन्ये धारयन्ति न श्रुवितम् ॥ २० ॥  
 स एव रामो भवता नीयते राक्षसान्प्रति ।  
 यद्वि तत्पुत्रहीनं त्वं मृतमेवाशु विद्धि माम् ॥ २१ ॥  
 यतुर्णामात्मजानां हि प्रीतिरत्रैव मे परा ।  
 ज्येष्ठं धर्ममयं तस्मान्न रामं नेतुर्मर्त्सि ॥ २२ ॥  
 निशाचरबलं हन्तुं मुने यद्वि तवेप्सितम् ।  
 यतुरङ्गसमायुक्तं मया सः सः नय ॥ २३ ॥  
 किंवीर्या राक्षसास्ते तु कस्य पुत्राः कथं य ते ।  
 कियत्प्रमाणाः के शैव इति वार्णय मे स्फुटम् ॥ २४ ॥  
 कथं तेन प्रकर्तव्यं तेषां रामेण रक्षसाम् ।  
 मामकैर्बालकैर्ब्रह्मन्मया वा क्रूटयोधिनाम् ॥ २५ ॥  
 सर्वं मे शंस भगवन्मया तेषां मडारणो ।



स्थातव्यं दृष्टभाग्यानां वीर्योत्सिक्ता हि राक्षसाः ॥ २६ ॥

श्रूयते हि मडावीर्यो रावणो नाम राक्षसः ।  
साक्षाद्भ्रवणाम्नाता पुत्रो विश्रवसो मुनेः ॥ २७ ॥

स येत्तव ममे विद्धं करोति किल दुर्मतिः ।  
तत्सङ्ग्रामे न शक्ताः स्मो वयं तस्य दुरात्मनः ॥ २८ ॥

काले काले पृथञ्जन्मन्भूरिवीर्यविभूतयः ।  
भूतोष्वभ्युद्यं यान्ति प्रलीयते य कालतः ॥ २९ ॥

अद्यास्मिंस्तु वयं काल रावणादिषु शत्रुषु ।  
न समर्थाः पुरः स्थातुं नियतेरेष निश्चयः ॥ ३० ॥

तस्मात्प्रसादं धर्मज्ञा कुरु त्वं मम पुत्रके ।  
मम यैवाल्पभाग्यस्य भवान्छि परदैवतम् ॥ ३१ ॥

देवदानवगन्धर्वा यक्षाः पतगपन्नगाः ।  
नशक्ता रावणं योद्धुं किं पुनः पुरुषा युधि ॥ ३२ ॥

मडावीर्यवतां वीर्यमादत्ते युधि राक्षसः ।  
तेन सार्धं न शक्ताः स्म संयुगे तस्य बालकैः ॥ ३३ ॥

अयमन्यतमः कालः पेलवीकृतसज्जनः ।  
राघवोऽपि गतो दैन्यं यतो वार्धकजर्जरः ॥ ३४ ॥

अथवा लवणं ब्रह्मन्यज्ञघ्नं तं मधोः सुतम् ।  
कथयत्वसुरप्रभ्यं नैव मोक्ष्यामि पुत्रकम् ॥ ३५ ॥

सुन्दोपसुन्दयोश्चैव पुत्रै वैवस्वतोपमौ ।  
यज्ञविघ्नकरौ ब्रूहि न ते दास्यामि पुत्रकम् ॥ ३६ ॥

अथ नेष्यसि येत्ब्रह्मंस्तद्धतोऽस्म्यलमेव ते ।  
अन्यथा तु न पश्यामि शाश्वतं जयमात्मनः ॥ ३७ ॥

धृत्युक्त्वा मृदु वयनं रघूद्धृष्टोऽसौ  
कल्लोले मुनिमतसंशये निमग्नः ।  
नाज्ञासीत्क्षणमपि निश्चयं मडात्मा  
प्रोद्गीयाविव जलधौ स मुज्यमानः ॥ ३८ ॥

एतार्षे श्रीमद्वासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे दशरथवाक्यं नाम अष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

नवमः सर्गः

वाल्मीकिरुवाच

तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य स्नेहपर्याकुलेक्षणम् ।  
समन्युः कौशिको वाक्यं प्रत्युवाच महीपतिम् ॥ १ ॥

करिष्यामिति संश्रुत्य प्रतिज्ञां हातुमर्हसि ।  
स भवान्हेसरी भूत्वा मृगतामिव वाञ्छसि ॥ २ ॥

राघवाणामयुक्तोऽयं कुलस्यास्य विपर्ययः ।  
न कदायन जायन्ते शीतांशोरुष्यारश्मयः ॥ ३ ॥

यदि त्वं न क्षमो राजगमिष्यामि यथागतम् ।  
डीनप्रतिज्ञा काकुत्स्थ सुप्ती भव सभान्धवः ॥ ४ ॥

वाल्मीकिरुवाच

तस्मिन्धोपपरीतेऽथ विश्वामित्रे महात्मनि ।  
यथाव वसुधा कृत्स्ना सुरांश्च भयमाविशत् ॥ ५ ॥

कोधाभिभूतं विज्ञाय जगन्मित्रं महामुनिम् ।  
धृतिमान्सुप्रतो धीमान्वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥ ६ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

ऽक्षकवाङ्मूलां कुले जातः साक्षाद्धर्मं ऽवापरः ।  
भवान्दशरथः श्रीमांस्त्रैलोक्यगुणभूषितः ॥ ७ ॥

धृतिमान्सुप्रतो भूत्वा न धर्मं हातुमर्हसि ।  
त्रिषु लोकेषु विष्यातो धर्मोऽयं यशसा युतः ॥ ८ ॥

स्वधर्मं प्रतिपद्यस्व न धर्मं हातुमर्हसि ।  
मुनेस्त्रिभुवनेशस्य वचनं कर्तुमर्हसि ॥ ९ ॥

करिष्यामीति संश्रुत्य तत्ते राजन्नकुर्वतः ।  
ऽष्टापूर्तं हरेद्धर्मं तस्माद्रामं विसर्ज्य ॥ १० ॥

ऽक्षवाङ्कुवंशजातोऽपि स्वयं दशरथोऽपि सन् ।  
न पालयसि देहाक्यं कोऽपरः पालयिष्यति ॥ ११ ॥

युष्मदादिप्रणीतेन व्यवहारेण जन्तवः ।  
मर्यादां न विमुञ्चन्ति तां न छातुं त्वमर्हसि ॥ १२ ॥

गुप्तं पुरुषसिद्धेन ज्वलनेनामृतं यथा ।  
कृतास्त्रमकृतास्त्रं वा नैनं शक्ष्यन्ति राक्षसाः ॥ १३ ॥

शेष विग्रहवान्धर्म शेष वीर्यवतां वरः ।  
शेष बुद्ध्याऽधिको लोके तपसां य परायणम् ॥ १४ ॥

शेषोऽस्त्रं विविधं वेत्ति त्रैलोक्ये सयराचरे ।  
नैतदन्यः पुमान्वेत्ति न य वेत्स्यति कश्चन ॥ १५ ॥

न देवा नर्षयः केचिन्नासुरा न य राक्षसाः ।  
न नागा यक्षगन्धर्वाः समेताः सदृशा मुनेः ॥ १६ ॥

अस्त्रमस्मै कृशाश्वेन परैः परमदुर्जयम् ।  
कौशिकाय पुरा दत्तं यदा राज्यं समन्वगात् ॥ १७ ॥

ते हि पुत्राः कृशाश्वस्य प्रजापतिसुतोपमाः ।  
अनमन्वयरन्वीरा दीप्तिमन्तो महौजसः ॥ १८ ॥

जया य सुप्रभ यैव दाक्षायण्यौ सुमध्यमे ।  
तथोस्तु यान्यपत्यानि शतं परमदुर्जयम् ॥ १९ ॥

पञ्चाशतं सुताञ्जज्ञे जया लब्धवरा पुरा ।  
वधार्थं सुरसैन्यानां ते क्षमाः काम्यारिणः ॥ २० ॥

सुप्रभा जनयामास पुत्रान्यञ्चाशतं परान् ।  
सङ्घर्षात्राम दूर्धर्वान्दुराकारान्बलीयसः ॥ २१ ॥

शेववीर्यो महातेजा विश्वामित्रो जगन्मुनिः ।  
न रामगमने बुद्धिं विक्रवां कर्तुमर्हसि ॥ २२ ॥

अस्मिन्महासत्त्वतमे मुनीन्द्रे  
स्थिते समीपे पुरुषस्य साधो ।

प्राप्तेऽपि मृत्यावमरत्वमेति

मा दीनतां गच्छ यथा विमूढः ॥ २३ ॥

धृत्यार्षे श्रीमद्रासिष्ठमहारामायणो वाल्मीकीये  
वैराग्यप्रकरणे वसिष्ठसमाश्रित्यनाम नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

दशमः सर्गः

वाल्मीकिरुवाच

तथा वसिष्ठे भ्रुवति राजा दशरथः सुतम् ।  
सम्प्रदृष्टमना राममाजुलाव सलक्ष्मणम् ॥ १ ॥

दशरथ उवाच ।

प्रतिहार मलाबालुं रामं सत्यपराक्रमम् ।  
सलक्ष्मणमविद्वेन पुण्यार्थं शीघ्रमानय ॥ २ ॥

एति राज्ञा विसृष्टोऽसौ गत्वान्तःपुरमन्दिरम् ।  
मुदूर्तमात्रेणागत्य समुवाच महीपतिम् ॥ ३ ॥

देव दीर्घविताशेषशिपो रामः स्वमन्दिरे ।  
विमनाः संस्थितो रात्रौ षट्पटः कमले यथा ॥ ४ ॥

आगच्छामि क्षणेनेति वञ्जिते ध्यायति यैकतः ।  
न कस्यचिद्यथ निःकटे स्थातुमिच्छति भिन्नधीः ॥ ५ ॥

एत्युक्तस्तेन भूपालस्तं रामानुचरं जनम् ।  
सर्वमाश्रासयामास पप्रच्छ य यथाक्रमम् ॥ ६ ॥

कथं कीदृज्विधो राम एति पृष्टो महीभृता ।  
रामभृत्यजनः प्पिन्नो वाक्यमाल पडीपतिम् ॥ ७ ॥

देलयष्टिमिमां देव धारयन्त एमे वयम् ।  
प्पिन्नाः षेदे परिभ्वान्तनौ रामे सुते तव ॥ ८ ॥

रामो राज्ञोवपत्राक्षो यतःप्रभृति यागतः ।  
सविप्रस्तीर्थयात्रायास्ततःप्रभृति दुर्मनाः ॥ ९ ॥

यत्प्रार्थनयामासकं निजव्यापारमाह्निकम् ।  
सोऽयमाभ्वानवदनः करोति न करोति वा ॥ १० ॥

स्नानदेवार्थनादानभोजनादिषु दुर्मनाः ।  
प्रार्थितोऽपि हि नातृमेरश्रात्यशनमीश्वरः ॥ ११ ॥

वोवान्तःपुरनारीभिः कृतदोलाभिरङ्गणैः ।  
नय कीडति वीलाभिर्घाशाभिरिव यातकः ॥ १२ ॥

भाषिण्यमुकुलप्रोता डेयूरकटकावलिः ।  
 नानन्दयतिउ तं राजन्धौः पातविषयं यथा ॥ १३ ॥  
 क्रीडद्भ्रूविलोकेषु वल्लुसुमवायुषु ।  
 लतावलयगोडेषु भवत्यति विषादवान् ॥ १४ ॥  
 यद्द्रव्यमुचितं स्वादु पेशलं चित्तहारि च ।  
 बाष्पपूर्णाक्षरा एव तेनैव परिधिद्यते ॥ १५ ॥  
 किमिमा द्युःखदायिन्यं प्रस्फुरन्तीः पुराङ्गनाः ।  
 एति नृत्तविलासेषु कामिनीः परिनिन्दति । १६ ॥  
 भोजनं शयनं यानं विलासं स्नानमासनम् ।  
 उन्मात्तयेष्टित एव नाभिनन्दत्यनिन्दितम् ॥ १७ ॥  
 किं सम्पदा किं विपदा किं गेहेन किमिङ्गितैः ।  
 सर्वमेवासदित्युक्त्वा तूष्णीमेकोऽवतिष्ठते ॥ १८ ॥  
 नोदति परिहासेषु न भोगेषु निमज्जति ।  
 न च तिष्ठति कार्येषु मौनमेवावलम्बते ॥ १९ ॥  
 विलोलालकवल्लर्यो डेलावलितलोचनाः ।  
 नानन्दयन्ति तं नार्यो मृग्यो वनतरुं यथा ॥ २० ॥  
 ऐकान्तोषु दिग्गन्तेषु तीरेषु विपिनेषु च ।  
 रतिमायात्यरएयेषु विक्रीत एव जन्तुषु ॥ २१ ॥  
 वस्त्रपानाशनादानपराङ्मुपतया तथा ।  
 परिप्राङ्धर्मिणां भूप सोऽनुयाति तपस्विनम् ॥ २२ ॥  
 ऐक एव वसन्देशे जनशून्ये जनेश्वर ।  
 न उस्त्येकया बुद्ध्या न गायति न रोदिति ॥ २३ ॥  
 अद्भ्यपद्मासनः शून्यमना वामकरस्थले ।  
 कपोलतलमाधाय डेवलं परितिष्ठति ॥ २४ ॥  
 नाभिमानमुपादत्ते नच वाञ्छति राजताम् ।  
 नोदति नास्तमायाति सुषुप्तानुवृत्तिषु ॥ २५ ॥  
 न विद्मः किमसौ याति किं करोति किमीडते ।  
 किं ध्यायति किमायाति कथं किमनुधावति ॥ २६ ॥

પ્રત્યહં કૃશતામેતિ પ્રત્યહં યાતિ પાણ્ડુતામ્ ।  
 વિરાગં પ્રત્યહં યાતિ શરદન્ત એવ દ્રુમઃ ॥ ૨૭ ॥  
 અનુયાતૌ તથૈવૈતૌ રાજચ્છત્રુઘ્નલક્ષ્મણૌ ।  
 તાદૃશાવેવ તસ્યૈવ પ્રતિબિમ્બાવિવ સ્થિતૌ ॥ ૨૮ ॥  
 ભૃચૈ રાજભિરમ્બાભિઃ સમ્મૃષ્ટોઽપિ પુનઃ પુનઃ ।  
 ઉક્ત્વા ન ક્ષિચ્ચિદેવેતિ તૂષણીમાસ્તે નિરીહિતઃ ॥ ૨૯ ॥  
 આપાતમાત્રહૃદૈષુ મા ભોગેષુ મનઃ કૃથાઃ ।  
 ઇતિ પાર્શ્વગતં ભવ્યામનુશાસ્તિ સુહૃજ્જનમ્ ॥ ૩૦ ॥  
 નાનાવિભવરમ્યાસુ સ્ત્રીષુ ગોષ્ઠીગતાસુ ચ ।  
 પુરસ્થિતમિવાસ્નેહો નાશમેવાનુપશ્યતિ ॥ ૩૧ ॥  
 નીતમાયુરનાયાસપદપ્રાપ્તિવિવર્જિતૈઃ ।  
 ચેષ્ટિતૈરિતિ કાકલ્યા ભૂયોભૂયઃ પ્રગાયતિ ॥ ૩૨ ॥  
 સમ્પ્રાહ્ભવેતિ પાર્શ્વસ્થં વદન્તમનુજીવિનમ્ ।  
 પ્રલપન્તમિવોન્મત્તં હસત્યન્યમના મુનિઃ ॥ ૩૩ ॥  
 ન પ્રોક્તમાકર્ણયતિ ઈક્ષતે ન પુરોગતમ્ ।  
 કરોત્યવઘ્નાં સર્વત્ર સુસમેત્યાપિ વસ્તુનિ ॥ ૩૪ ॥  
 અપ્યાકાશસરોજિન્યા અપ્યાકાશમહાવને ।  
 ઇત્યમેતન્મન ઇતિ વિસ્મયોઽસ્ય ન જાયતે ॥ ૩૫ ॥  
 કાન્તામધ્યગતસ્યાપિ મનોઽસ્ય મદનેષવઃ ।  
 ન ભેદયન્તિ દુર્ભેદ્યં ધારા ઇવ મહોપલમ્ ॥ ૩૬ ॥  
 આપદામેકમાવાસમભિવાઞ્છસિ કિં ધનમ્ ।  
 અનુશિષ્યેતિ સર્વસ્વમર્થિને સમ્પ્રયચ્છતિ ॥ ૩૭ ॥  
 ઇયામાપદિયં સમ્પદિત્યેવં કલ્પનામયઃ ।  
 મનસોઽભુદિતો મોહ ઇતિ શ્લોકાન્નગાયતિ ॥ ૩૮ ॥  
 હા હતોઽહમનાથોઽહમિત્યાક્રન્દપરોઽપિ સન્ ।  
 ન્ જનો યાતિ વૈરાગ્યં ચિત્રમિત્યેવ વક્ત્યસૌ ॥ ૩૯ ॥  
 રઘુકાનનશાલેન રામેણ રિપુઘાતિના ।

भृशमित्थं स्थितेनैव वयं षेदमुपागताः ॥ ४० ॥  
 न विद्मः किं मलाभाडो तस्य तादृशयेतसः ।  
 कुर्मः कमलपत्राक्ष गतिरत्र छि नो भवान् ॥ ४१ ॥  
 राजानमथवा विप्रमुपदेष्टारमग्रतः ।  
 उसत्यज्ञमिवाव्यग्रः सोऽवधीरयति प्रभो ॥ ४२ ॥  
 यदेवेदमिदं स्फारं जगन्नाम यदुत्थितम् ।  
 नैतद्भस्तु नयैवाडमिति निर्णीय संस्थितः ॥ ४३ ॥  
 नारौ नात्मनि नो मित्रे न राजये न य मातरि ।  
 न सम्पदा न विपदा तस्यास्था न विभो बलिः ॥ ४४ ॥  
 निरस्तास्थो निराशोऽसौ निरीडोऽसौ निरास्पदः ।  
 न मूढो न य मुक्तोऽसौ तेन तप्यामले भृशम् ॥ ४५ ॥  
 किं धनेन किमम्बाभिः किं राजयेन किमीडया ।  
 एति निश्चयवानन्तः प्राणत्यागपरः स्थितः ॥ ४६ ॥  
 भोगेऽप्यायुषि राजयेषु मित्रे पितरि मातरि ।  
 परमुद्वेगमायातश्चातडोऽवग्रहे यथा ॥ ४७ ॥  
 एति तोके समायातां शाप्पाप्रसरशालिनीम् ।  
 आपत्तामलमुद्धर्तुं समुदेतु दयापरः ॥ ४८ ॥  
 तस्य तादृक्स्वभावस्य समग्रविभवान्वितम् ।  
 संसारजालमाभोगि प्रभो प्रतिविषायते ॥ ४९ ॥  
 ईदृशः स्यान्मडासत्त्वः उ एवस्मिन्महीतले ।  
 प्रकृते व्यवहारे तं यो निवेशयितुं क्षमः ॥ ५० ॥  
 मनसि मोडमपास्य मलामनाः  
 सकलमार्तितमः किल साधुताम् ।  
 सकलतां नयतीड तमो डरन्  
 दिनकरो भुवि भास्करतामिव ॥ ५१ ॥  
 एत्यार्षे श्रीमद्भासिष्ठमलारामायणो वाल्मीकीये  
 वैराग्यप्रकरणे राघवविषादो नाम दशमः सर्गः ॥ १० ॥

એકાદશઃ સર્ગઃ

વિશ્વામિત્ર ઉવાચ ।

એવં ચેત્તન્મહાપ્રાણા ભવન્તો રઘુનન્દનમ્ ।  
ઇહાનયન્તુ ત્વરિતા હરિણાં હરિણા ઇવ ॥ ૧ ॥

એષ મોહો રઘુપતેર્નાપદ્ભ્યો ન ચ રાગતઃ ।  
વિવેકવૈરાગ્યવતો બોધ એવ મહોદયઃ ॥ ૨ ॥

ઇહયાતુ ક્ષણાદ્રામ ઇહ ચૈવ વયં ક્ષણાત્ ।  
મોહં તસ્થાપનેષ્યામો મારુતોડદ્રેર્ધનં યથા ॥ ૩ ॥

એતસ્મિન્માર્જિતે યુક્ત્યા મોહે સ રઘુનન્દનઃ ।  
વિશ્રાન્તિમેષ્યતિ પદે તસ્મિન્વયમિવોત્તમે ॥ ૪ ॥

સત્યતાં મુદિતાં પ્રણાં વિશ્રાન્તિમપતાપતામ્ ।  
પીનતાં વરવર્ણત્વ પીતામૃત ઇવૈષ્યતિ ॥ ૫ ॥

નિજાં ચ પ્રકૃતામેવ વ્યવહારપરમ્પરામ્ ।  
પરિપૂર્ણમના માન્ય આચરિષ્યત્યખણ્ડિતમ્ ॥ ૬ ॥

ભવિષ્યતિ મહાસત્વો જ્ઞાતલોકપરાવરઃ ।  
સુખદુઃખદશાહીનઃ સમલોષ્ટાશમકાઞ્ચનઃ ॥ ૭ ॥

ઇત્યુક્તે મુનિનાથેન રાજા સમ્પૂર્ણમાનસઃ ।  
પ્રાહિણોદ્રામમાનેતું ભૂયો દૂતપરમ્પરામ્ ॥ ૮ ॥

એતાવતાથ કાલેન રામો નિજગૃહાસનાત્ ।  
પિતુઃ સકાશમાગન્તુમુત્થિતોડર્ક ઇવાચલાત્ ॥ ૯ ॥

વૃતઃ કતિપચૈર્ભૃત્યૈર્ભ્રાતૃભ્યાં ચ જગામ હ ।  
તત્પુણ્યં સ્વપિતુઃ સ્થાનં સ્વર્ગં સુરપતેરિવ ॥ ૧૦ ॥

દૂરાદેવ દદર્શાસૌ રામો દશરથં તદા ।  
વૃતં રાજસમૂહેન દેવૌઘેનેવ વાસવમ્ ॥ ૧૧ ॥

વસિષ્ઠવિશ્વમિત્રાભ્યાં સેવિતં પાર્શ્વયોર્દ્વયોઃ ।  
સવશાસ્ત્રાર્થતજ્ઞેન મન્ત્રિવૃન્દેન માલિતમ્ ॥ ૧૨ ॥

ચારુચામરહસ્તાભિઃ કાન્તાભિઃ સમુપાસિતમ્ ।



ककुब्भिरिव मूर्ताभिः संस्थिताभिर्यथोचितम् ॥ १३ ॥

वसिष्ठविश्वामित्राधास्तथा दशरथाद्यः ।

ददृशू राघवं दुरादुपायान्तं गुह्योपमम् ॥ १४ ॥

सत्वावष्टब्धगर्भेण शैत्येनेव डिमायलम् ।

श्रितं सकलस्येन गम्भीरेण स्फुटेन च । ॥ १५ ॥

सौम्यं समं शुभाकारं विनयोदारमानसम् ।

कान्तोपशान्तवपुषं परस्वार्थस्य भाजनम् ॥ १६ ॥

समुद्यधौवनारम्भं वृद्धोपशमशोभनम् ।

अनुद्विग्नमनानन्दं पूर्णप्रायमनोरथम् ॥ १७ ॥

वियारितजगद्यात्रं पवित्रगुणगोचरम् ।

महासत्त्वैकलोभेन गुणैरिव समाश्रितम् ॥ १८ ॥

उदारमार्यमापूर्णमन्तः करणकोटरम् ।

अविक्षुभितया वृत्त्या दर्शयन्तमनुत्तमम् ॥ १९ ॥

अेवङ्गुणगुणार्णो दूरार्देव रघूद्धुः ।

परिभेयस्मिताच्छाच्छस्वडाराम्बरपल्लवः ॥ २० ॥

प्रणनाम यलख्यारुचूडामणिमरीचिना ।

शिरसा वसुधाकम्पलोलदेवायलश्रिया ॥ २१ ॥

अेवं मुनीन्द्रे भ्रुवति पितुः पादाभिवन्दनम् ।

कर्तुमभुआजगामाथ रामः कमललोचनः ॥ २२ ॥

प्रथमं पितरं पश्चान्मुनी मान्यैकमानितौ ।

ततो विप्रांस्ततो बन्धुंस्ततो गुरुगणान्सुहृत् ॥ २३ ॥

जग्राह य ततो दृष्ट्या मनाऽमूर्ध्ना तथा गिरा ।

राजलोकेन विडितां तां प्रणामपरम्पराम् ॥ २४ ॥

विडिताशीर्मुनिभ्यां तु रामः सुसममानसः ।

आससाद पितुः पुण्यं समीपं सुरसुन्दरः ॥ २५ ॥

पादाभिवन्दनपरं तमथासौ महीपतिः ।

शिरस्यभ्याविलिङ्गाशु युयुम्भ य पुनः पुनः ॥ २६ ॥

शत्रुघ्नं लक्ष्मणं शैव तथैव परवीरडा ।  
आलिविद्गु घनस्नेहो राजडंसोऽम्बुजे यथा ॥ २७ ॥

उत्सङ्गे पुत्र तिष्ठेति वदत्यथ महीपती ।  
भूमौ परिजनास्तीर्णो सौंडशुडेऽथ न्यविक्षत ॥ २८ ॥  
राजोवाच ।

पुत्र प्राप्तविवेकस्त्वं कल्याणानां य भाजनम् ।  
जडवज्जिर्णया बुद्ध्यया भेदायात्मा न दीयताम् ॥ २९ ॥

वृद्धविप्रगुरुप्रोक्तं त्वादृशेनानुतिष्ठता ।  
पदमासाधते पुण्यं न मोडमनुधावता ॥ ३० ॥

तावदेवाऽऽपदो दूरे तिष्ठन्ति परिपेववाः ।  
यावदेव न मोडस्य प्रसरः पुत्र दीयते ॥ ३१ ॥

श्रीवसिष्ठ उवाच ।  
राजपुत्र मडाभाडो शूरस्त्वं विजितास्त्वया ।  
दुरुच्छेदा दुरारम्भा अप्यमी विषयारयः ॥ ३२ ॥

किमतजूषा धवाणानां योग्ये व्यामोडसागरे ।  
विनिमज्जसि कल्लोलबडुले जाड्यशालिनि ॥ ३३ ॥

विश्चामित्र उवाच ।  
यलन्नीलोत्पलाव्यूडसमलोयनलोलताम् ।  
भ्रूडि येतःकृतां त्यक्वा डेतुना डेन मुड्यसि ॥ ३४ ॥

किंनिष्ठाः डे य ते डेन डियन्तः डारणेन ते ।  
आधयः प्रविलुम्पन्ति मनो गेडमिवाभवः ॥ ३५ ॥

मन्ये नानुचितानां त्वमाधीनां पदमुत्तमम् ।  
आपत्सु याऽऽप्रयोज्यं ते निडीना अपि याधयः ॥ ३६ ॥

यथाभिमतमाशु त्वं भ्रूडि प्राप्स्यसि यानध ।  
सर्वमेव पुनर्थेन भेत्स्यन्ते त्वां तु नाधयः ॥ ३७ ॥

धत्युक्तमस्य सुमते रघुवंशकेतु-  
राकण्यं वाड्यमुचितार्थविलासगर्भम् ।  
तत्याज भेदमभिगर्जति वारिवाडे

अर्द्धी यथा त्वनुमिताभिमतार्थसिद्धिः ॥ ३८ ॥

एतार्थे श्रीमद्वासिष्ठमहारामायणो वाल्मीकीये  
वैराग्यप्रकरणे राघवसमाश्रासनं नामैकादशः सर्गः ॥

११ ॥

द्वादशः सर्गः

वाल्मीकिरुवाच ।

एति पृष्टो मुनीन्द्रेण समाश्रस्य य राघवः ।

उवाच वचनं चारु परिपूर्णाथमन्तरम् ॥ १ ॥

श्रीराम उवाच ।

भगवन्भवता पृष्टो यथावदधुनाऽभिलम् ।

कथयाम्यहमज्ञोऽपि को लङ्घयति सद्ग्रथः ॥ २ ॥

अहं तावदयं जातो निजेऽस्मिन्चितृसद्गनि ।

कमेण वृद्धिं सम्प्राप्तः प्राप्तविद्यश्च संस्थितः ॥ ३ ॥

ततः सदाचारपरो भूत्वाहं मुनिनायक ।

विद्धतस्तीर्थयात्रार्थमुर्वीमम्बुधिमेभलाम् ॥ ४ ॥

अेतावताथ कालेन संसारास्थाभिमां हरन् ।

समुद्भूतो मनसि मे विचारः सोऽयमीदृशः ॥ ५ ॥

विवेकेन परीतात्मा तेनाहं तदनु स्वयम् ।

भोगनीरसया बुद्ध्या प्रविचारितवादिनम् ॥ ६ ॥

किंनामेहं भूत सुभं येयं संसारसन्ततिः ।

जायते मृतये लोको म्रियते जननाय य । ॥ ७ ॥

अस्थिराः सर्वे अवेमे सयरायरयेष्टिताः ।

आपदां पतयः पापा भावा विभवभूमयः ॥ ८ ॥

अयःशलाकासदृशाः परस्परमसङ्गिनः ।

श्लिष्यन्ते केवलं भावा मनःकल्पनया स्वया ॥ ९ ॥

मनःसमायत्तमिहं जगदाभोगि दृश्यते ।

મનશ્ચાસદિવાભાતિ કેન સ્મ પરિમોહિતાઃ ॥ ૧૦ ॥

અસતૈવ વયં કષ્ટં વિકૃષ્ટા મૂઢબુદ્ધયઃ ।

મૃગતૃષ્ણામ્ભસા દૂરે વને મુગ્ધમૃગા ઇવ ॥ ૧૧ ॥

ન કેનચિચ્ચ વિક્રીતા વિક્રીતા એવ સંસ્થિતાઃ ।

બત મૂઢા વયં સર્વે જાનાના અપિ શામ્બરમ્ ॥ ૧૨ ॥

કિમેતેષુ પ્રપચ્ચેષુ ભોગા નામ સુદુર્ભગાઃ ।

મુઘૈવ હિ વયં મોહાત્સંસ્થિતા બદ્ધભાવનાઃ ॥ ૧૩ ॥

આ જ્ઞાતં બહુકાલેન વ્યર્થમેવ વયં વને ।

મોહે નિપતિતા મુગ્ધાઃ શ્ચભ્રે મુગ્ધા મૃગા ઇવ ॥ ૧૪ ॥

કિં મે રાજયેન કિં ભોગૈઃ કોડહં કિમિદમાગતમ્ ।

યન્મિથ્યૈવાસ્તુ તન્મિથ્યા કસ્ય નામ કિમાગતમ્ ॥ ૧૫ ॥

એવં વિમૃશતો બ્રહ્મન્સર્વેષ્વેવ તતો મમ ।

ભાવેષ્વરતિરાયાતા પથિકસ્ય મરુષ્વિવ ॥ ૧૬ ॥

તદેતદ્ભગવન્બ્રૂહિ કિમિદં પરિણશ્યતિ ।

કિમિદં જાયતે ભૂયઃ કિમિદં પરિવર્ધતે ॥ ૧૭ ॥

જરામરણમાપચ્ચ જનનં સમ્પદસ્તથા ।

આવિર્ભાવતિરોભાવૈર્વર્ધન્તે પુનઃ પુનઃ ॥ ૧૮ ॥

ભોગૈસ્તૈરેવ તૈરેવ તુચ્છાઇર્વયમમી કિલ ।

પશ્ય જર્જરતાં નીતા વાતૈરિવ ગિરિદ્રુમાઃ ॥ ૧૯ ॥

અચેતના ઇવ જનાઃ પવનૈઃ પ્રાણનામભિઃ ।

ધ્વનન્તઃ સંસ્થિતા વ્યર્થં યથા કીચકવેણવઃ ॥ ૨૦ ॥

શામ્યતીદં કથં દુઃખમિતિ તમોડસ્મિ ચિન્તયા ।

જરદ્દુમ ઇવોગ્રેણ કોટરસ્થેન વહ્નિના ॥ ૨૧ ॥

સંસારદુઃખપાષાણનીરન્ન્રહૃદયોડપ્યહમ્ ।

નિજલોકભયાદેવ ગલદ્ધાષ્ણં ન રોદિમિ ॥ ૨૨ ॥

શૂન્યા મન્મુખવૃત્તિસ્તાં શુષ્કરોદનનીરસાઃ ।

વિવેક એવ હૃત્સંસ્થો મમૈકાન્તેષુ પશ્યતિ ॥ ૨૩ ॥

भृशं मुड्यामि संस्मृत्य भावाभावमयीं स्थितिम् ।  
 दारिद्र्यैर्लोव सुभगो दूरे संसारयेष्टया ॥ २४ ॥

मोडयन्ति मनोवृत्तिं अपश्यन्ति गुणावलिम् ।  
 दुःखजाल प्रयच्छन्ति विप्रलम्भपराः श्रियः ॥ २५ ॥

शिन्तानियययकाणि नानन्दाय धनानि मे ।  
 सम्प्रसूतकलत्राणि गृहाण्युग्रापदामिव ॥ २६ ॥

विविधदोषदशापरिशिन्तनै-  
 र्विततभङ्गुरकारणकल्पितैः ।  
 मम न निर्वृतिमेति मनो मुने  
 निगडितस्य यथा वनदन्तिनः ॥ २७ ॥

भलाः कालेकाले निशि निशितमोडैकमिडिका -  
 गतालोके लोके विषयशतयौराः सुयतुराः ।  
 प्रवृत्ताः प्रोद्युक्ता दिशिदिशि विवेकैकडरणे  
 रणे शक्तास्तेषां क एव विदुषः प्रोज्ज्यसुभटाः ॥ २८ ॥

धृत्यार्षे श्रीमद्वासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये  
 वैराग्यप्रकरणे प्रथमपरितापो नाम द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

त्रयोदशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।  
 ध्यमस्मिन्स्थितोदारा संसारे परिकल्पिता ।  
 श्रीर्मुने परिमोहाय सापि नूनं कदर्थदा ॥ १ ॥

उल्लासबहुलानन्तकल्लोलानलमाडुलान् ।  
 जडान्प्रवडति स्फारान्प्रावृषीव तरङ्गिणी ॥ २ ॥

शिन्तादुहितरो बह्व्यो भूरिदुर्ललितैषिताः ।  
 यञ्चलाः प्रभवन्त्यस्यास्तर्ङ्गाः सरितो यथा ॥ ३ ॥

शेषा हि पदमेकत्र न निबध्नाति दुर्भगा ।  
 दग्धेवानियतायारमितश्चेतश्च धावति ॥ ४ ॥

जनयन्ती परं दाडं परामृष्टाङ्गिका सती ।

विनाशमेव धत्तेऽन्तर्दीपलेभेव कञ्जलम् ॥ ५ ॥

गुणागुणविचारेण विनैव डिल पार्श्वगम् ।  
राजप्रकृतिवन्मूढा दुराडुढाऽवलम्बते ॥ ६ ॥

कर्मणा तेनतेनैषा विस्तारमनुगच्छति ।  
दोषाशीविषवेगस्य यत्क्षीरं विस्तरायते ॥ ७ ॥

तावच्छीतमृदुस्पर्शाः परे स्वे य जने जनाः ।  
वात्ययेव डिमं यावच्छ्रिया न परुषीकृताः ॥ ८ ॥

प्राज्ञाः शूराः कृतज्ञाश्च पेशला मृदवश्च ये ।  
पांसुमुष्टयेव मणयः श्रिया ते मलिनीकृताः ॥ ९ ॥

न श्रीः सुभाय भगवन्द्गुणायैव हि वर्धते ।  
गुमा विम्नाशनं धत्ते मृतिं विषलता यथा ॥ १० ॥

श्रीमानजननिन्द्यश्च शूरश्चाप्यविकल्पनः ।  
समदृष्टिः प्रभुश्चैव दुर्लभाः पुरुषास्त्रयः ॥ ११ ॥

अेषा हि विषमा द्युःखभोगिनां गडना गुडा ।  
धनमोडगजेन्द्राणां विन्ध्यशैलमडातटी ॥ १२ ॥

सत्कार्यपद्मरजनी द्युःखडैरवयन्द्रिका ।  
सुदृष्टिदीपिकावात्या डल्लोलौघतरङ्गिणी ॥ १३ ॥

सम्भ्रमात्मादिपदवी विषादविषवर्धिनी ।  
डेदारिका विकल्पानां भेदायभयभोगिनी ॥ १४ ॥

डिमं वैराग्यवल्लीनां विकारोलूकयामिनी ।  
राडुदंष्ट्रा विवेकेन्दोः सौजन्याम्भोजयन्द्रिका ॥ १५ ॥

धन्द्रायुधवदालोलनानारागमनोडरा ।  
लोला तडिदिवोत्पन्नध्वंसिनी य जडाश्रया ॥ १६ ॥

यापलावजितारण्यनकुली नकुलीनजा ।  
विप्रलम्भनतात्पर्यजितोग्रमृगतृष्णिका ॥ १७ ॥

लडरीवैकडुपेण पदं क्षणमकुर्वती ।  
यला दीपशिभेवातिदुर्ज्ञेयगतिगोयरा ॥ १८ ॥

सिंहीव विग्रहव्यग्रकरीन्द्रकुलपोधिनी ।  
 भङ्गधारेव शिशिरा तीक्ष्णतीक्ष्णशयाश्रया ॥ १९ ॥  
 नानयापङ्कतार्थिन्या दुराधिपरिलीनया ।  
 पश्याभ्यभयव्या लक्ष्या किञ्चिद्दुःखादृते सुभम् ॥ २० ॥  
 दूरेणोत्सारिताऽलक्ष्या पुनरेव तमादरात् ।  
 अहो अताश्चिध्यतीव निर्लज्ज दुर्जना सदा ॥ २१ ॥  
 मनोरमा कर्षति चित्तवृत्तिं  
 कर्धर्थाध्या क्षणभङ्गुरा य ।  
 व्यालावलीगात्रविवृत्तद्वेडा  
 श्रद्धोत्थिता पुष्पलतेव लक्ष्मीः ॥ २२ ॥  
 धृत्यर्षे श्रीमद्वासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये  
 वैराग्यप्रकरणे लक्ष्मीनिराकरणं नाम त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

यतुर्दशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।

आयुः पल्लवकोणाग्रलम्बाम्बुकुण्डलाभङ्गुरम् ।  
 उन्मत्तमिव सन्त्यज्य यात्यकाण्डे शरीरकम् ॥ १ ॥  
 विषयाशीविषासङ्गपरिजर्जरयेतसाम् ।  
 अप्रौढात्मविवेकानामायुरायासकारणम् ॥ २ ॥  
 ये तु विज्ञातविज्ञेया विश्रान्ता वितते पदे ।  
 भावाभावसमाश्रासमायुस्तेषां सुभायते ॥ ३ ॥  
 वयं परिमिताकारपरिनिष्ठितनिश्चयाः ।  
 संसारभ्रतडित्पुञ्जे मुने नायुषि निर्वृताः ॥ ४ ॥  
 युज्यते वेष्टनं वायोराकाशस्य य षण्डनम् ।  
 ग्रथनं य तरङ्गाणामास्था नायुषि युज्यते ॥ ५ ॥  
 पेलवं शरदीवाभ्रमस्नेह एव दीपकः ।  
 तरङ्गक एवालोवं गतमेवोपलक्ष्यते ॥ ६ ॥  
 तरङ्गं प्रतिभिम्बेन्दुं तडित्पुञ्जं नभोम्बुजम् ।

ग्रहीतुमास्थां बध्नामि न त्वायुषि उतस्थितौ ॥ ७ ॥

अविश्रान्तमनाः शून्यमायुराततमीडते ।

दुःखायैव विमूढाऽन्तर्गर्भमश्रुतरी यथा ॥ ८ ॥

संसारसंसृतावस्थां हेनोऽस्मिन्सर्गसागरे ।

कायवल्क्याभ्रमसो ब्रह्मज्ज्वलितं मे न रोचते ॥ ९ ॥

प्राप्यं सम्प्राप्यते येन भूयो येन न शोच्यते ।

पराया निर्वृतेः स्थानं यत्तज्ज्वलितमुच्यते ॥ १० ॥

तरवोऽपि डि ज्वन्ति ज्वन्ति मृगपक्षिणः ।

स ज्वति मनो यस्य मननेन न ज्वति ॥ ११ ॥

जातास्त एव जगति जन्तवः साधुज्विताः ।

ये पुनर्नेड जायन्ते शेषा जरठगर्दभाः ॥ १२ ॥

भारोऽविवेकिनः शास्त्रं भारो ज्ञानं य रागिणः ।

अशान्तस्य मनो भारो भारोऽनात्मविदो वपुः ॥ १३ ॥

रुपमायुर्मनो बुद्धिरुडुगारस्तथेडितम् ।

भारो भारधरस्येव सर्वं दुःखाय दुर्धियः ॥ १४ ॥

अविश्रान्तमनापुर्णमापदां परमास्पदम् ।

नीडं रोगविडुगानामायुरायासनं दृढम् ॥ १५ ॥

प्रत्यडं भेदमुत्सृज्य शनैरलमनारतम् ।

आभ्रुनेव जरश्चवल्कं कालेन विनिडन्त्यते ॥ १६ ॥

शरीरभिलविश्रान्तैर्विषदाडप्रदायिभिः ।

रोगैरापीयते रौद्रैर्व्यालैरिव वनानिलः ॥ १७ ॥

प्रस्नुवानैरविच्छेदं तुच्छैरन्तरवाशिभिः ।

दुःखैरावृश्चते कूरैर्धुणैरिव जरद्दुमः ॥ १८ ॥

नूनं निगरणायामु धनगर्धमनारतम् ।

आभ्रुर्माज्जरकेणैव मरणेनावलोड्यते ॥ १९ ॥

गन्धादिगुणगर्भिण्यथा शून्यथाऽशक्तिवेश्यथा ।

अन्नं मडाशनेनेव जरया परिजुर्थते ॥ २० ॥



दिनैः कतिपयैरेव परिज्ञाय गतादरम् ।  
 दुर्जनः सुजनेनेव यौवनेनावमुच्यते ॥ २१ ॥  
 विनाशसुद्धृष्टा नित्यं जराभरणान्धुना ।  
 उपं पिङ्गवरेणैव कृतान्तेनाभिलष्यते ॥ २२ ॥  
 स्थिरतया सुप्रभासितया तथा  
 सततमुज्जितमुत्तमङ्गल्यु य ।  
 जगति नास्ति तथा गुणवर्जितं  
 मरणभाजनमायुरिदं यथा ॥ २३ ॥  
 एतार्षे श्रीमद्रासिष्ठमडाराभायणो वाल्मीकीये  
 वैराग्यप्रकरणे ञ्जितगर्डा नाम यत्तुदशः सर्गः ॥ १४ ॥

पञ्चदशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।  
 भुषैवाभ्युत्थितो मोडान्भुषैव परिवर्धते ।  
 मिथ्याभयेन भीतोऽस्मि दुरडङ्गारशत्रुणा ॥ १ ॥  
 अडङ्गारवशादेव दोषकोशकदर्थताम् ।  
 ददाति दीनदीनानां संसारो विविधाकृतिः ॥ २ ॥  
 अडङ्गारवशादापदडङ्गाराद्दुराधयः ।  
 अडङ्गारवशादीडा त्वडङ्गारो ममामयः ॥ ३ ॥  
 तमडङ्गारमाश्रित्य परमं चिरवैरिणाम् ।  
 न भुजे न पिबाम्यम्भः किमु भोगान्भुजे मुने ॥ ४ ॥  
 संसाररजनी दीर्घा माया मनसि मोहिनी ।  
 ततोऽडङ्गारदोषेण किरातेनेव वागुरा ॥ ५ ॥  
 यानि दुःभानि दीर्घाणि विषमाणि मडान्ति य ।  
 अडङ्गारात्प्रसूतानि तान्यगात्पदिरा एव ॥ ६ ॥  
 शमेन्दुसैडिकेयास्थं गुणपद्ममिमाशनिम् ।  
 साम्यमेघशरत्कालमडङ्गारं त्यजाम्यडम् ॥ ७ ॥  
 नाडं रामो न मे वाञ्छा भावेषु न य मे मनः ।

शान्त आसितुमिच्छामि स्वात्मनीव जिनो यथा ॥ ८ ॥

अलङ्कारवशाद्यधन्मया भुक्तं लुप्तं कृतम् ।

सर्वं तत्तदवस्त्वेव वस्त्वलङ्काररिक्तता ॥ ९ ॥

अलमित्यस्ति देद्ब्रह्मन्नलमापदि द्युःषितः ।

नास्ति दैत्युषितस्तस्मादनलङ्कारिता वरम् ॥ १० ॥

अलङ्कारपरित्यज्य मुने शान्तमनस्तथा ।

अवतिष्ठे गतोद्भेगो भोगौघो भङ्गुरास्पदः ॥ ११ ॥

ब्रह्मन्यावदलङ्कारवारिदः परिशृम्भते ।

तावद्विडासमायाति तृषणाकुटजमञ्जरी ॥ १२ ॥

अलङ्कारधने शान्ते तृषणा नवतडिल्लता ।

शान्तदीपशिभावृत्त्या क्वापि यात्यतिसत्वरम् ॥ १३ ॥

अलङ्कारमडाविन्ध्ये मनोमत्तमडागजः ।

विस्फूर्जति धनास्फोटैः स्तनितैरिव वारिदः ॥ १४ ॥

छल देलमडारण्ये धनालङ्कारकेसरी ।

योऽयमुल्लसति स्फारस्तेनेदं जगदाततम् ॥ १५ ॥

तृषणातनुलवप्रोता अलङ्कारमपरम्परा ।

अलङ्कारोअभिङ्गेन कण्ठे मुक्तावली कृता ॥ १६ ॥

पुत्रमित्रकलत्रादितन्त्रमन्त्रविवर्जितम् ।

प्रसारितमनेनेल मुनेऽलङ्कारवैरिणः ॥ १७ ॥

प्रमार्जितेऽलमित्यस्मिन्पदे स्वयमपि द्रुतम् ।

प्रमार्जिता भवन्त्येते सर्वे अेव दुराधयः ॥ १८ ॥

अलमित्यम्बुदे शान्ते शनैश्च शमशातिनी ।

मनोगगनसंमोलमिडिका क्वापि गच्छति ॥ १९ ॥

निरलङ्कारवृत्तेर्मे भौर्ष्याच्छोडेन सीदतः ।

यत्किञ्चिद्दुषितं ब्रह्मंस्तदाप्यातुमिडार्डसि ॥ २० ॥

सर्वापदां निलयमध्रुवमन्तरस्थ-

मुन्मुक्तमुत्तमगुणेन न संश्रयामि ।

यत्नादङ्कृतिपदं परितोऽतिदुःखं

शेषेण मां समनुशाधि मडानुभाव ॥ २१ ॥

एत्यार्षे श्रीमद्वासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे अडङ्कारजुगुप्सा नाम पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

षोडशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।

दोषैर्जर्जरतां याति सत्कार्यार्थार्थसेवनात् ।

वातान्तःपिच्छलववय्येतश्चलति यञ्चलम् ॥ १ ॥

एतश्चेतश्च सुव्यग्रं व्यर्थमेवाभिधावति

दूरादूरतरं दीनं ग्रामे कौलेयको यथा ॥ २ ॥

न प्राप्नोति क्वचित्किञ्चित्प्रमैरपि मडाधनैः ।

नान्तः सम्पूर्णतामेति करण्डक एवाम्बुभिः ॥ ३ ॥

नित्यमेव मुने शून्यं कदाशावागुरावृतम् ।

न मनो निर्वृतिं याति मृगो यूथादिव व्युतः ॥ ४ ॥

तरङ्गतरेखां वृत्तिं दधदावनशीर्णताम् ।

परित्यज्य क्षणामपि लृष्टये याति न स्थितिम् ॥ ५ ॥

मनोश्च ननविक्षुब्धं दिशो दश विधावति ।

मन्दराडननोद्धृतं क्षीरार्णवपयो यथा ॥ ६ ॥

कल्लोलकवितावर्तं मायामकरमावितम् ।

न निरोद्धुं समर्थोऽस्मि मनोमयमडार्णवम् ॥ ७ ॥

भोगदूर्वाङ्कुराकाङ्क्षीश्च भ्रपातमचिन्तयन् ।

मनोऽरिणोऽको ब्रह्मन्तूरं विपरिधावति ॥ ८ ॥

न कदाचन मे येतः स्वाभावानुविशिर्णताम् ।

त्यजत्याकुलया वृत्त्या यञ्चलत्वमिवाणवः ॥ ९ ॥

येतश्चञ्चलया वृत्त्या चिन्तानिचययञ्चुरम् ।

धृतिं बध्नाति नैकत्र पञ्चरे केसरी यथा ॥ १० ॥

मनो मोडरथाऽदृढं शरीरात्समतासुषुम् ।

उरत्यपडतोद्वेगं उंसः क्षीरमिवाम्भसः ॥ ११ ॥  
 अनल्पकल्पनातल्पे विलीनाश्चित्तवृत्तयः ।  
 मुनीन्द्र न प्रबुध्यन्ते तेन तथेऽडमाकुलः ॥ १२ ॥  
 कोऽीकृतदृढग्रन्थितृषणासूत्रे स्थितात्मना ।  
 विडगो जालकेनेव ब्रह्मन्ब्रह्मोऽस्मि येतसा ॥ १३ ॥  
 सन्ततामर्षधूमेन चिन्ताजवालाकुलेन य ।  
 वह्निनेव तृणं शुष्कं मुने दग्धोऽस्मि येतसा ॥ १४ ॥  
 कूरेण जडतां यातस्तृषणाभार्यानुगामिना ।  
 शवं कौलेयकेनेव ब्रह्मन्भुक्तोऽस्मि येतसा ॥ १५ ॥  
 तरङ्गततरलास्फालवृत्तिना जडरूपिणा ।  
 तटवृक्षे ष्वौघेन ब्रह्मन्नीतोऽस्मि येतसा ॥ १६ ॥  
 अवान्तरनिपाताय शून्ये वा ब्रमणाय य ।  
 तृणं दण्डनिलेनेव दूरे नीतोऽस्मि येतसा ॥ १७ ॥  
 संसारजलधेरस्मान्नित्यमुत्तरणोन्मुषः ।  
 सेतुनेव पयःपूरो रोधितोऽस्मि कुयेतसा ॥ १८ ॥  
 पातालाद्गच्छतां पृथ्वीं पृथ्व्याः पातालगामिना ।  
 कूपकाष्ठं कुदाग्नेव वेष्टितोऽस्मि कुयेतसा ॥ १९ ॥  
 मिथ्यैव स्फाररुपेण विचाराद्विशरारुणा ।  
 बालो वेतालकेनेव गृहीतोऽस्मि कुयेतसा ॥ २० ॥  
 वह्निरुष्णतरः शैलादपि कष्टतरकमः ।  
 वजादपि दृढो ब्रह्मन्हुर्निग्रहमनोग्रहः ॥ २१ ॥  
 येतः पतति कार्येषु विडगः स्वामिषेष्विव ।  
 क्षणेन विरतिं याति बालः क्रीडनकादिव ॥ २२ ॥  
 जडप्रकृतिशालो लो विततावर्तवृत्तिमान् ।  
 मनोऽब्धिरडितव्यालो दूरं नयति तात माम् ॥ २३ ॥  
 अप्यब्धिपानान्मडतः सुमेरुन्मूलनादपि ।  
 अपि वलून्यशनात्साधो विषमश्चित्तनिग्रहः ॥ २४ ॥

चित्तं मारणमर्थानां तस्मिन्सति जगत्त्रयम् ।  
तस्मिन्क्षीणो जगन्क्षीणं तच्छिडित्स्व्यं प्रयत्नतः ॥ २५ ॥

यितादिमानि सुभ्रुदुःखशतानि नून-  
मभ्यागतान्यगवरादिव काननानि ।  
तस्मिन्विवेकवशस्तनुतां प्रयाते  
मन्ये मुने निपुणामेव गलन्ति तानि ॥ २६ ॥

सकलगुणजयाशा यत्र बद्धा मडदृभि-  
स्तमरिमिड विजेतुं चित्तमभ्युत्थितोऽडम् ।  
विगततरतितयान्तर्नामिनन्दामि लक्ष्मीं  
जडमलिनविलासां मेघलेष्मामिवेन्दुः ॥ २७ ॥

धृत्यार्षे श्रीमद्वासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये  
वैराग्यप्रकरणे वैराग्यचित्तदौरात्त्यं नाम षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

सप्तदशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।

डार्ढान्यकारशर्वर्या तृषण्येड दुरन्त्यया ।  
स्फुरन्ति येतनाकाशे दोषकौशिकपङ्क्तयः ॥ १ ॥

अन्तर्दोषप्रदायिन्या समूढरसमार्दवः ।  
पङ्क्तु आदित्यदीभ्येव शोषं नीतोऽस्मि चिन्तया ॥ २ ॥

मम चित्तमडारण्ये व्यामोडतिमिराकुले ।  
शून्ये ताण्डविनी जता भृशमाशापिशाचिका ॥ ३ ॥

वयोरचितनीडारा कञ्चनोपवनोज्ज्वला ।  
नूनं विकसमायाति चिन्ताकण्डकमञ्जरी ॥ ४ ॥

अलमन्तर्भ्रमायैव तृषणातरलिताशया ।  
आयाता विषमोल्वासमूर्भिरम्भुनिधाविव ॥ ५ ॥

उद्दामकल्लोलरवा देडार्द्रौ वडतीड मे ।  
तरङ्गतरलाकारा तरतृषणातरङ्गिणी ॥ ६ ॥

वेगं संरोद्धुमुदितो वात्ययेव जस्तृणाम् ।

नीतः क्लृषया क्वापि तृषणया चित्तयातकः ॥ ७ ॥  
यां यामलमतीवास्थां संश्रयामि गुणश्रियाम् ।  
तां तां कृन्तति मे तृषणा तन्त्रीमिव कुम्भिका ॥ ८ ॥  
पयसीव जरत्यर्णं वायाविव जरतृणं ।  
नभसीव शरभेघश्चिन्तायुके भ्राम्यलम् ॥ ९ ॥  
गन्तुमास्पदमात्मीयमसमर्थधियो वयम् ।  
चिन्ताजाले विमुञ्चामो जाले शकुनयो यथा ॥ १० ॥  
तृषणाभिधानया तात दग्धोऽस्मि ज्वालया तथा ।  
यथा दाडोपशमनमाशङ्के नामृतैरपि ॥ ११ ॥  
दूरं दूरमितो गत्वा समेत्य य पुनः पुनः ।  
भ्रमत्याशु दिगन्तेषु तृषणोन्मत्त तुरङ्गमी ॥ १२ ॥  
जडसंसर्गिणी तृषणा कृतोर्ध्वाधोगमागमा ।  
क्षुब्धा ग्रन्थिमती नित्यमारघट्टाग्रज्जुवत् ॥ १३ ॥  
अन्तर्ग्रथितया देहे सर्वदृष्टेष्टेद्याऽनया ।  
रज्जवेवाशु बलीवर्दस्तृषणया वाह्यते जनः ॥ १४ ॥  
पुत्रमित्रकलत्रादितृषणया नित्यकृष्टया ।  
भगेष्विव किरात्येदं जालं लोकेषु रच्यते ॥ १५ ॥  
भीषयत्यपि धीरं मामन्धयत्यपि सेक्षणाम् ।  
भेद्यत्यपि सानन्दं तृषणा कृषणोव शर्वरी ॥ १६ ॥  
कुटिला कोमलस्पर्शा विषवैषम्यशंसिनी ।  
दशत्यपि मनाऽस्पृष्टा तृषणा कृषणोव भोगिनी ॥ १७ ॥  
भ्रिन्ती लुदयं पुंसां मायामयविधायिनी ।  
दौर्भाग्यदायिनी दीना तृषणा कृषणोव राक्षसी ॥ १८ ॥  
तन्त्रीतन्त्रीगाणैः कोशं दधाना परिवेष्टितम् ।  
नानन्दे राजते भ्रज्जमस्तृषणा जर्जरवल्लडी ॥ १९ ॥  
नित्यमेवातिमलिना कटुकोन्माददायिनी ।  
दीर्घतन्त्री धनस्नेहा तृषणागह्वरवल्लरी ॥ २० ॥

अनानन्दकरी शून्या निष्कला व्यर्थमुन्नता ।  
 अमङ्गलकरी क्रूरा तृषणा क्षीणैव मञ्जरी ॥ २१ ॥  
 अनावर्जितयित्तापि सर्वमेवानुधावति ।  
 न याप्नोति क्वलं किञ्चित्तृषणा जूर्णैव कामिनी ॥ २२ ॥  
 संसारवृन्दे मलति नानारससमाडुले ।  
 भुवनाभोगरङ्गेषु तृषणा जरठनर्तकी ॥ २३ ॥  
 जराकुसुमिताडुढा पातोत्पातकृलावलिः ।  
 संसारजङ्गले दीर्घे तृषणा विषलता तता ॥ २४ ॥  
 यत्र शक्नोति तत्रापि धत्ते ताण्डवितां गतिम् ।  
 नृत्यत्यानन्दरहितं तृषणा जूर्णैव नर्तकी ॥ २५ ॥  
 भृशं स्फुरति नीलारे शाम्यत्यालोक आगते ।  
 दुर्लङ्घ्येषु पदं धत्ते चिन्ता यपलबर्हिणी ॥ २६ ॥  
 जडकल्लोलबहुला चिरं शून्यान्तरान्तरा ।  
 क्षणमुल्लासमायाति तृषणा प्रावृत्तरङ्गिणी ॥ २७ ॥  
 नष्टभुस्तृण्य तिष्ठन्तं तृषणा वृक्षमिवापरम् ।  
 पुरुषात्पुरुषं याति तृषणा लोलेव पक्षिणी ॥ २८ ॥  
 पदं करोत्यलङ्घ्येऽपि तृमापि कृलमीडते ।  
 चिरं तिष्ठति नैकत्र तृषणा यपलमर्कटी ॥  
 षट् कृत्वेदमायाति सर्वमेवासमञ्जसम् ।  
 अनारतं य यतते तृषणा येष्टेव चैविकी ॥ ३० ॥  
 क्षणमायाति पातालं क्षणं याति नभस्थलम् ।  
 क्षणं भ्रमति दिक्कुञ्जे तृषणा हृत्पद्मषट्पदी ॥ ३१ ॥  
 सर्वसंसारदोषाणां तृषणैका दीर्घदुःखदा ।  
 अन्तःपुरस्थमपि या योजयत्यतिसङ्कटे ॥ ३२ ॥  
 प्रयच्छति परं जाड्यं परमालोकरोधिनी ।  
 मोलनीलारगलना तृषणा जलदमालिका ॥ ३३ ॥  
 सर्वेषां जन्तुजातानां संसारव्यवहारिणाम् ।  
 परिप्रोतमनीमाला तृषणा बन्धनरञ्जुवत् ॥ ३४ ॥

विचित्रवर्णा विगुणा दीर्घा मलिनसङ्स्थितिः ।  
 शून्या शून्यपदा तृषणा शङ्कार्मुकधर्मिणी ॥ ३५ ॥  
 अशनिर्गुणसस्थानां कृलिता शरदापदाम् ।  
 डिमं संवित्सरोजनां तमसां दीर्घयामिनी ॥ ३६ ॥  
 संसारनाटकनटी कार्यालयविलङ्गमी ।  
 मानसारण्यलरिणी स्मरसङ्गीतवल्लकी ॥ ३७ ॥  
 व्यवहाराब्धिलहरी मोडमातङ्गशङ्खला ।  
 सर्गान्यग्रोधसुलभा दुःखकैरव्यन्द्रिका ॥ ३८ ॥  
 जरामरणदुःखानामेका रत्नसमुद्रिका ।  
 आधिव्याधिविलासानां नित्यं मत्ता विलासिनी ॥ ३९ ॥  
 क्षणमालोकविमला सान्धकारलवा क्षणम् ।  
 व्योमवीथ्युपमा तृषणा नीडारगडना क्षणम् ॥ ४० ॥  
 गच्छत्युपशमं तृषणा कायव्यायामशान्तये ।  
 तमी धनतमःकृषणा यथा रक्षोनिवृत्तये ॥ ४१ ॥  
 तावन्मुष्यत्ययं मूको लोको विलुलिताशयः ।  
 यावदेवानुसन्धते तृषणा विषविषूयिका ॥ ४२ ॥  
 लोकोऽयमभिलं दुःखं चिन्तयोज्जितयोज्जति ।  
 तृषणाविषूयिकामन्त्रचिन्तात्यागो डि कथ्यते ॥ ४३ ॥  
 तृणपाषाणकाष्ठादिसर्वमभिषङ्कया ।  
 आददाना स्फुरत्यन्ते तृषणा मत्स्थी ब्रूहे यथा ॥ ४४ ॥  
 रोगार्तिरङ्गनातृषणा गम्भीरमपि मानवम् ।  
 उत्तानतां नयन्त्याशु सूर्याशव एवाम्बुजम् ॥ ४५ ॥  
 अन्तःशून्या ग्रन्थिमत्यो दीर्घस्वादुङ्कण्टकाः ।  
 मुक्तामणिप्रिया नित्यं तृषणा वेणुलता एव ॥ ४६ ॥  
 अडो भत मडश्चित्रं तृषणामपि मडाधियः ।  
 दुश्छेदामपि कृन्तन्ति विवेकेनामलासिना ॥ ४७ ॥  
 नासिधारा न वज्रार्थिर्न तप्तायःकणार्थिषः ।



तथा तीक्ष्णा यथा ब्रह्मस्तृषण्यं लृष्टिं संस्थिता ॥ ४८ ॥

उज्ज्वलवाऽसिततीक्ष्णाग्रा स्नेहदीर्घदशा परा ।

प्रकाशा दालदुःस्पर्शा तृषणा दीपशिभा एव ॥ ४९ ॥

अपि मेरुसमं प्राज्ञामपि शूरमपि स्थिरम् ।

तृणीकरोति तृष्णैका निमेषेण नरोत्तमम् ॥ ५० ॥

संस्तीर्णगुणना भीमा घनजालरजोमयी ।

सान्न्धकारोग्रनीडारा तृषणा विन्ध्यमलातटी ॥ ५१ ॥

अेकैक सर्वभुवनान्तरलब्धलक्ष्या

दुर्लक्ष्यतामुपगतैव वपुःस्थितैव ।

तृषणा स्थिता जगति यज्यलवीचिमले

क्षीरोदकाभ्युत्तरे ले मधुरेव शक्तिः ॥ ५२ ॥

धृत्यार्षे श्रीमद्रासिष्ठमडारामायणे वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे तृषणाभङ्गो नाम सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

अष्टादशः सर्गः

श्रीराम उवाच ।

आर्द्रान्त्रतन्त्रीगुणो विकारी परिपातवान् ।

देलः स्फुरति संसारे सोऽपि दुःभाय डेवलम् ॥ १ ॥

अज्ञोऽपि तज्ज्ञसदृशो वलितात्मचमत्कृतिः ।

युक्त्या भव्योऽप्यभव्योऽपि न जडो नापि येतनः ॥ २ ॥

जडाजडदृशोर्मध्ये दोलायितदुराशयः ।

अविवेकी विमूढात्मा मोडमेव प्रयच्छति ॥ ३ ॥

स्तोकेनानन्दमायाति स्तोकेनायाति भेदिताम् ।

नास्ति देलसमः शोच्यो नीचो गुणबलिष्कृतः ॥ ४ ॥

आगमापायिना नित्यं दन्तकेसरशालिना ।

विकासस्मितपुष्पोण प्रतिक्षणमलङ्कृतः ॥ ५ ॥

भुजशाभो घनस्कन्धो द्विजस्तम्भशुभस्थितिः ।

लोचनानिबिलाकान्तः शिरःपीठभृल्लुलः ॥ ६ ॥

श्रवणन्तरसग्रस्तो हस्तापादसुपल्लवः ।  
 गुल्मवान्कार्यसङ्घातो विडुगमकृतास्पदः ॥ ७ ॥  
 सख्यायो देहवृक्षोऽयं श्रुवपान्थगणस्पदः ।  
 कस्यात्मीयः कस्य पर आस्थानास्थे किलात्र के ॥ ८ ॥  
 तात सन्तरणार्थेन गृहीतायां पुनः पुनः ।  
 नावि देहलतायां य कस्य स्यादात्मभावना ॥ ९ ॥  
 देहनाम्नि वने शून्ये बडुगर्तसमाकुले ।  
 तनूरुडासङ्घ्यतरौ विश्वासं कोऽधिगच्छति ॥ १० ॥  
 मांसस्नाय्वस्थिवलिते शरीरपटलेऽदृढे ।  
 मार्जारवदं तात तिष्ठाम्यत्र गतध्वनौ ॥ ११ ॥  
 संसारारण्यसंरुद्धो विलसच्छित्तमर्कटः ।  
 यिन्तामञ्जरिताकारो दीर्घदुःखघुणक्षतः ॥ १२ ॥  
 तृषणाभुजङ्गमीगेळं कोपकाकृतालयः ।  
 स्मितपुण्योद्गमः श्रीमाञ्जुभाशुभमहाकुलः ॥ १३ ॥  
 सुस्कन्धौघलताजालो हस्तस्तबकसुन्दरः ।  
 पवनस्पन्दिताशेषस्वाङ्गावयवपल्लवः ॥ १४ ॥  
 सर्वेन्द्रियभगधारः सुजानुस्तम्भ उन्नतः ।  
 सरसख्यायया युक्तः कामपान्थनिषेवितः ॥ १५ ॥  
 मूर्धसञ्जनिताऽऽदीर्घशिरोरुडतृणावलिः ।  
 अलङ्कारगृध्रकृतकुलायः सुषिरोदरः ॥ १६ ॥  
 विच्छिन्नवासनाजालमूलत्वादुर्लवाकृतिः ।  
 व्यायामविरसः कायप्लक्ष्मोऽयं न सुभाय मे ॥ १७ ॥  
 कलेवरमलङ्कारगृहस्थस्य मलागृहम् ।  
 लुठत्वभ्येतु वा स्थैर्यं किमनेन मुने मम ॥ १८ ॥  
 पङ्क्तिबद्धेन्द्रियपशुं वलतृषणागृहाङ्गनम् ।  
 रागरञ्जितसर्वाङ्गं नेष्टं देहगृहं मम ॥ १९ ॥  
 पृष्ठास्थिकाष्ठसङ्घट्टपरिसङ्कुटकोटरम् ।

आन्तरज्जुभिराभङ्गं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २० ॥

प्रसृतस्नायुतन्त्रीकं रक्ताम्बुकृतकर्दमम् ।

जरामङ्गोलघवलं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २१ ॥

चित्तभृत्यकृतानन्तयेष्टावष्टभ्यसंस्थिति ।

मिथामोडमडास्थूणां नेष्टं देहगृहं मम ॥ २२ ॥

दुःखार्भककृताकन्धं सुप्रशय्यामनोरमम् ।

दुरीडादग्धदासीकं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २३ ॥

मलाढ्यविषयव्यूहभाण्डोपस्करसङ्कटम् ।

अज्ञानक्षारवलितं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २४ ॥

गुल्फुगुगुलुविश्रान्तजानूर्ध्वस्तम्भमस्तकम् ।

दीर्घदीर्घारुसुदृढं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २५ ॥

प्रकटाक्षगवाक्षान्तः क्रीडत्प्रज्ञागृहाङ्गनम् ।

चिन्तादुहित्तुं भ्रमत्रेष्टं देहगृहं मम ॥ २६ ॥

मूर्धज्ज्वादनश्चक्रकर्णश्रीयन्द्रशालिकम् ।

आदीर्घाङ्गुलिनिर्व्यूहं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २७ ॥

सर्वाङ्गकुड्यसङ्घातघनरोमयवाङ्कुरम् ।

संशून्यपेटविवरं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २८ ॥

नभोर्णनाभिनिलयं सरमारणितान्तरम् ।

भाङ्गारकारिपवनं नेष्टं देहगृहं मम ॥ २९ ॥

प्रवेशनिर्गमव्यग्रवातवेगमनारतम् ।

वितताक्षगवाक्षं तत्रेष्टं देहगृहं मम ॥ ३० ॥

जिह्वामर्कटिकाकान्तवदनद्वारभीषणम् ।

दृष्टन्तास्थिशकलं नेष्टं देहगृहं मम ॥ ३१ ॥

त्वक्प्रसुधावेपमसृणां यन्त्रसञ्चारयञ्चलम् ।

मनः सदारवुनोत्पातं नेष्टं देहगृहं मम ॥ ३२ ॥

स्मितदीपप्रभोद्भासि क्षणमानन्दसुन्दरम् ।

क्षणां व्यासं तमःपूरैर्नेष्टं देहगृहं मम ॥ ३३ ॥

समस्तरोगायतनं वलीपलितपत्तनम् ।  
सर्वाधिसारगडनं नेष्टं देहगुहं मम ॥ ३४ ॥  
अक्षर्क्षोभविषमा शून्या निःसारकोटरा ।  
तमोगडनदिक्कुञ्जा नेष्टा देहाटवी मम ॥ ३५ ॥  
देहालयं धारयितुं न शक्नोमि मुनीश्वरः ।  
पङ्कमग्रं समुद्धर्तुं गजमल्पबलो यथा ॥ ३६ ॥  
किं श्रिया किं च राज्येन किं कायेन किमीहितैः ।  
द्विनैः कपितथैरेव कालः सर्वं निकृन्तति ॥ ३७ ॥  
रक्तमांसमयस्यास्य सबाह्याभ्यन्तरं मुने ।  
नाशैकधर्मिणो ब्रूहि कैव कायस्य रम्यता ॥ ३८ ॥  
मरण्णावसरे काया श्रुवं नानुसरन्ति ये ।  
तेषु तात कृतघ्नेषु कैवास्था वद धीमताम् ॥ ३९ ॥  
मत्तेभकर्णाग्रयलः कायो लम्बाम्बुलङ्गुरः ।  
न सन्त्यजति मां यावत्तावदेनं त्यजाम्यहम् ॥ ४० ॥  
पवनस्पन्दतरलं पेलवः कायपल्लवः ।  
जर्जरस्तनुवृत्तश्च नेष्टो मे कटुनीरसः ॥ ४१ ॥  
भुक्त्वा पीत्वा चिरं कालं बालपल्लवपेलवाम् ।  
तनुतामेत्य यत्नेन विनाशमनुधावति ॥ ४२ ॥  
तान्येव सुभट्टुःपानि भावाभावमयान्यसौ ।  
भूयोऽप्यनुभवन्कायः प्राकृतो हि न लज्जते ॥ ४३ ॥  
सुचिरं प्रभुतां कृत्वा संसेव्य विभवश्रियम् ।  
नोच्छ्रायमेति न स्थैर्यं कायः किमिति पाव्यते ॥ ४४ ॥  
जराकाले जरामेति मृत्युकाले तथा मृतिम् ।  
समं श्रेयाविशेषज्ञः कायो भोगिदरिद्रयोः ॥ ४५ ॥  
संसारमभोधिशठरे तृषणाङ्गुलरकान्तरे ।  
सुमस्तिष्ठति मुक्तेऽहो मूकोऽयं कायकच्छपः ॥ ४६ ॥  
दहनैकार्थयोग्यानि कायकाष्ठानि भूरिशः ।  
संसाराब्धाविडोऽप्यन्ते कञ्चित्तेषु नरं विदुः ॥ ४७ ॥

दीर्घदौरात्स्यवलया निपातङ्गलपातया ।  
 न देहलतया कार्यं किञ्चिदस्ति विवेकिनः ॥ ४८ ॥  
 मज्जन्कर्ममङ्कोशेषु ऽटित्येव जरां गतः ।  
 न ज्ञायतेयात्यथिराक्तः कथं देहदुर्दुरः ॥ ४९ ॥  
 निःसारसकलारम्भाः कायाश्चपलवायवः ।  
 रजोमार्गेषु गच्छन्तो दृश्यन्ते नेह केनचित् ॥ ५० ॥  
 वायोर्दीपस्य मनसो गच्छतो ज्ञायते गतिः ।  
 आगच्छतश्च भगवञ्छरीरस्य कदाचन ॥ ५१ ॥  
 बद्धास्था ये शरीरेषु बद्धास्था ये जगत्स्थितौ ।  
 तान्मोहमदिरान्भित्तान्चिद्विगस्तु पुनः पुनः ॥ ५२ ॥  
 नाहं देहस्य नो देहो मम नायमहं तथा ।  
 एति विश्रान्तचित्ता ये ते मुने पुरुषोत्तमाः ॥ ५३ ॥  
 मानावमानबहुला बहुलाभमनोरमाः ।  
 शरीरमात्रबद्धास्थं त्रान्ति द्यौषदृशो नरम् ॥ ५४ ॥  
 शरीरश्चक्षुष्यायिन्या पिशाच्या पशलाङ्गया ।  
 अहङ्कारयमत्कृत्या छलेन छलिता वयम् ॥ ५५ ॥  
 प्रज्ञा वराकी सर्वैव कायबद्धास्थयानया ।  
 मिथ्याधानकुराक्षस्था छलिता कष्टमेडिका ॥ ५६ ॥  
 न किञ्चिदपि दृश्येदस्मिन्सत्यं तेन उतात्मना ।  
 चित्रं दग्धशरीरेण जनता विप्रलभ्यते ॥ ५७ ॥  
 दैनैः कतिपर्यैरेव निर्जराम्भुकाणो यथा ।  
 पतत्ययमयत्नेन जरठः कायपल्लवः ॥ ५८ ॥  
 कायोऽयमथिरापायो बुद्धुदोऽम्भुनिधाविव ।  
 व्यर्थं कार्यपरावर्ते परिस्फुरति निष्कलः ॥ ५९ ॥  
 मिथाज्ञानविकारेऽस्मिन्स्वप्नसम्भ्रमपत्तने ।  
 काये स्फुटतरापाये क्षणमास्था न मे द्विज ॥ ६० ॥  
 तडित्थु शरदभ्रेषु गन्धर्वनगरेषु य

स्थैर्यं येन विनिर्णीतं स विश्वसितुं विग्रहे ॥ ६१ ॥

सतततमङ्गुरकार्यपरम्परा

विजयिजातजयं उदवृत्तिषु ।

प्रभवदोषमिदं तु कलेवरम्

तृणमिवाहमपोढ्य सुष्पं स्थितः ॥ ६२ ॥

धृत्यार्षे श्रीमद्वासिष्ठमडाराभायणे वाल्मीकीये

वैराग्यप्रकरणे कायजुगुप्सा नामाष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

---



*Yogavasishtha*

pdf was typeset on September 17, 2023



Please send corrections to [sanskrit@cheerful.com](mailto:sanskrit@cheerful.com)

